

Житно Зърно

БР.2-3 ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1940

СЪДЪРЖАНИЕ:

Боянъ Боевъ.	Третиятъ день.
г.	„Нервниятъ вѣкъ“ отъ окултно гледище.
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Законътъ на съответствията.
G. Nordmann.	Погледъ къмъ великото учение на пролѣтѣта въ живота.
П. Г. Пампоровъ	Белези на нашето време.
г.	Задачага на нашето време.
П. М.	За близнацитъ.
Р. В. Хайнишъ	Елементарни астрологични комбинации.
Изъ нашия животъ:	Златното сѣчение.
Д. Антонова и S.	Б. Боевъ. Разговоръ съ Учителя.
***	Стихове.
Георги Сжбевъ	Притчи и приказки.
Е.	Пробуденитъ души.
*	Малкиятъ даръ.
	Загадъчни явления.
Отзиви, вѣсти и книгопись	
Du Maître.	Les trois grandes forces.

SOMMAIRE

***	Le troisième jour.
B. Boev.	„Le siècle des nerfs“ du point de vue occulte.
G.	La loi des correspondances.
D-r El. R. Cohen.	Un regard vers le grand enseignement du prin-
	temps dans la vie.
G. Nordmann.	Les signes de notre temps.
P. G. Pamporov.	La tâche de notre temps.
G.	Des jumeaux.
P. M.	Combinaisons astrologiques élémentaires
R. V. Hañisch.	La section d'or.
B. Boëv.	De notre vie: Entretien avec le Maître
D. Antonova et S.	Vers.
***	Contes et paraboles.
Georg Sabev	Ames éveillées.
E.	Le petit présent.
	Phénomènes énigmatiques.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	Les trois grandes forces.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIV.

БР. 2—3.

Третиятъ день

Любовта е първа и последна въ живота на човѣка. Първа, защото чрезъ нея е създаденъ, и последна, защото най-после я разбира.

Човѣкъ тепърва ще изучава Любовта. И когато започне да я разбира въ дълбоката ѝ сжщина, едва тогава животътъ му ще се осмисли. Защото това, което осмисля живота, е Любовта. Тя е, която вътрешно го организира и му придава единство. Мъдростта и Истината му придаватъ съвършенство. Но човѣкъ не може да разбере тия мощни прояви на Бога, ако не разбере Любовта.

Само чрезъ Любовта човѣкъ влиза въ връзка съ Бога. Каквото и да обича въ свѣта — човѣци, растения, животни, въздухъ, вода, свѣтлина — той влиза въ връзка съ Бога. Щомъ човѣкъ престане да обича, той губи досега си съ Бога. Ето защо, той трѣбва да се стреми да обича всичко, което Богъ е създалъ. Въ това усилие да обича всичко, той поддържа постоянна връзка съ Бога.

Начинътъ, по който сега хората обясняватъ любовта, показва, че тѣ нѣматъ ясна представа за нея. Защо трѣбва да обичашъ една жена, единъ мъжъ, едно дете, една девица? Ти ще обичашъ една жена, за да добиешъ оная мекота, която е свойствена на живота. Ще обичашъ единъ мъжъ, за да добиешъ онази сила, която е присжща на живота. Ще обичашъ едно дете, за да научишъ, какво е чистота и невинность. Ще обичашъ една девица, за да научишъ, какво е чистота въ нейната първоначална проява. Ти ще обичашъ девицата, за да се научишъ да не се удовлетворишъ въ любовта. Въ любовта удоволствие нѣма. Горко на оногова, който се удовлетвува съ нея. Той всѣкога умира. Любовта може да ти даде всичко, което искашъ — тя може да ти даде и удоволствия. Но ще изпрати сжщевременно и смъртта, и ти ще трѣбва да я приемешъ. Любовта сама по себе си изключва смъртта. Въ Любовта смъртъ нѣма. И тя е единствената сила, която може да застави смъртта да работи за доброто на хората. Чрезъ любовта, дори и смъртта става благотворна сила.

Питате, какъ да обичате хората. Ще ги обичате, както Богъ ги обича. Нѣма да правите разлика между тѣхъ. Ще разбирате живота имъ, както разбирате своя животъ. Еднакво ще цените и своя животъ и този на другитѣ. Еднакво ще ги обичате.

Това е новиятъ животъ, който сега идва въ свѣта. Отъ времето на Христа сж изминали два божествени дни. Първиятъ день е изтекълъ. Сега сме къмъ края на втория день, който завършва презъ

този вѣкъ. За да влѣземъ въ третия день, трѣбва да разберемъ и приложимъ закона на Любовта. Ако не го разберемъ, не можемъ да влѣземъ въ третия день.

Нѣкои искатъ да отидатъ на небето, като мислятъ, че тамъ ще намѣрятъ Христа. Христосъ слиза на земята, а тѣ искатъ да отидатъ на небето. Той слиза да работи, а тѣ желаятъ да идатъ на блажена почивка. Работа се иска днесъ, а не почивка. Работата е божественото училище, въ което човѣкъ се учи. Любовта изисква хората да учатъ и да работятъ. Безъ любовъ човѣкъ остава неразбранъ самъ за себе си. А който не разбира себе си, не може да разбере ни хората, ни Бога. Тогава и Богъ не го разбира. Какво значи това? — Това значи, че на онзи, който не люби, Богъ не говори.

Всѣкога когато се заговори за любовта, хората подразбиратъ онова, което не е любовъ. А тѣ трѣбва да иматъ едно правилно схващане за любовта. Тѣ трѣбва да започнатъ да я изучаватъ като велика наука. Презъ цѣлата вѣчностъ тѣ ще изучаватъ любовта, понеже тя крие въ себе си всички сили, които действуватъ въ космоса, всичко, което съществува въ битието. Днесъ хората познаватъ само нѣкои отъ силитѣ на любовта и затова я схващатъ въ такава ограничена форма. Казватъ, напримѣръ, че нѣкой момъкъ обичалъ нѣкоя мома. Но въ случая нѣмаме никаква любовъ. Тукъ действува само една астрално-полова сила. Казватъ още: еди кой си е баша. Но и тукъ нѣма никаква любовъ. Има само едно астрално-полово чувство за собственост. Хората само си въобразяватъ, че разбиратъ любовта. Ала противоречията, които съществуватъ въ живота имъ, показватъ по единъ неопровержимъ начинъ, че тѣ сж далечъ отъ едно истинско разбиране на любовта. Причината е, че любовта се проявява у човѣка само чрезъ нѣкои отъ своитѣ сили. Сами по себе си, тѣзи сили сж на мѣсто. Но за да се опита любовта въ нейната пълнота, трѣбва да действуватъ всички нейни сили. При това, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да пожертвува всичко за нея. Който жертвува всичко за любовта, всичко и ще спечели. Ако ценишъ любовта повече отъ всичко и жертвувашъ всичко за нея, тогава и тя ще ти даде всичко. Не жертвувашъ ли всичко, и любовта не ще ти даде всичко. Ти ще боравишъ само съ силитѣ на любовта.

Човѣкъ трѣбва да мине презъ физическия свѣтъ, презъ астралния, презъ умствения и да влѣзе въ причинния. Едва тогава той ще встѣпи въ физическия свѣтъ на любовта. За много хора причинниятъ свѣтъ е още нѣщо твърде непонятно, твърде отвлѣчено. Но това непонятното, отвлѣченото представя именно физическата страна на любовта. Едва когато влѣзе въ причинния свѣтъ, човѣкъ ще види истинската красота на любовта. Само най-голѣмитѣ светии сж имали прозрение за този свѣтъ на любовта. Само великитѣ учители, които пребждватъ въ този свѣтъ, истински я познаватъ. Къмъ тази, именно, любовъ тѣ водятъ човѣшкитѣ души, онѣзи деви, дъщери на Бога, които слизатъ на земята не да се удоволствуватъ, а да се учатъ. Получили прозрението на любовта, тия души знаятъ, че сж родени, за да любятъ Бога и да вършатъ всичко съ любовъ. А това е девиза на Третия день.

Боянъ Боевъ

„Нервниятъ вѣкъ“ отъ окултно гледище

Всѣка епоха, всѣка култура се отразява както върху духовното развитие на човѣка, тъй и върху физическото му развитие. Външнитѣ и вътрешни условия, при които е поставенъ човѣкъ въ дадена култура — начинъ на хранене, на дишане, на работа, на мислене, чувствуване и пр. — не могатъ да не се отразятъ върху неговия организъмъ, — между другото и върху нервната система.

Днесъ животътъ е много по-сложенъ, отколкото преди хиляди години. Тогава животътъ е билъ доста еднообразенъ, съ по-малко трудности, тревоги и безпокойства, отколкото днесъ.

Човѣкътъ на съвременната култура отъ сутринъ до вечеръ живѣе единъ трескавъ животъ. Преди всичко животътъ тече съ по-бързо темпо. Отъ друга страна пречкитѣ, трудноститѣ, външнитѣ и вътрешни противоречия, на които се натъква днесъ човѣкъ, сж по-голъми, по-многобройни и разнообразни.

Днесъ човѣкъ отъ сутринъ до вечеръ ще научи множество нѣща, ще се сблъска съ множество явления, едни отъ които му сж приятни, а други неприятни го докосватъ. И той ще преживѣе поради това въ течение на деня безброй пѣти вълнения, тревоги, безпокойства, смущения, страхове, разочарования, бури отъ една страна, а отъ друга — възторзи, въодушевления, радости и пр. И тия състояния могатъ да се смѣняватъ по нѣколко пѣти на день. Въ течение на деня той нѣколко пѣти може да пребивава въ ада и въ рая.

Той преживява тия вълнения отъ една страна, защото самитѣ условия на животъ отвѣнъ сж отъ такъвъ характеръ. Но отъ друга страна, независимо отъ това, самиятъ той е станалъ съ по-чувствителна нервна система. Той много по-живо преживява всѣко нѣщо, приятно или неприятно, отколкото човѣкътъ на древнитѣ епохи, съ своята по-неразвита, по-груба нервна система.

И всички тия сътресения въ човѣшкото съзнание не могатъ да не се отразятъ върху оная система, която е инструментъ на съзнанието въ физическия свѣтъ — именно, нервната система.

Тревогитѣ, смущенията, безпокойствата, страховетѣ, разочарованията и пр., всрѣдъ които живѣе днешниятъ човѣкъ, действуватъ разрушително върху нервната му система.

Ето защо, не е чудно, че днесъ имаме отслабване, изтощение на тая система. Това явление не е изпъквало въ миналитѣ култури. То е характерно за днешната цивилизация.

Независимо отъ горнитѣ причини, днешното изтощение на нервната система има връзка и съ материализма на съвременната култура. Влиянието на материалистичния мирогледъ върху нервната система е двойко. Ще разгледаме тия две страни на въпроса.

Материалистичниятъ мирогледъ презъ последнитѣ вѣкове премахна отъ човѣка всѣка вътрешна опора въ духовнитѣ устои на битието. Чрезъ този мирогледъ човѣкъ се намѣри като треска, изгубена всрѣдъ буйнитѣ вълни на океана — животъ. Разбира се, нѣкой би могълъ да каже, че материализмътъ може да дойде до едно висше

осмисляне на живота. Но ако материализмът отиде въ своето мислене до край съ логическа последователност, той идва до безсмислието на живота. Ще приведа единъ примѣръ. Наскоро единъ мой приятель се разговарялъ съ ученичка отъ седми класъ въ една отъ софийскитѣ гимназии. Тя казала така:

„Животътъ нѣма и не може да има никакъвъ смисълъ. Защото ние учимъ, че единъ день нашата слънчева система може да дойде до единъ край чрезъ нѣкоя катастрофа въ вселената — чрезъ сблъскване или поради други причини. Но слънчевата ни система въ края на краищата ще се разруши, ще изчезне, тъй както сме свидетели и днесъ на подобни катастрофи въ небесното пространство; ние сме свидетели на разрушението на небесни тѣла и на зараждането на нови системи и на нови вселени въ безкрайното небесно пространство. Напр. спиралнитѣ мъглявости не сж ли начало на нови вселени? Тогава какво ще стане съ нашата наука, съ нашето изкуство, съ нашитѣ стремежи, желания, съ вдъхновението на поета, музиканта, реформатора и пр.? При една всемирна катастрофа земята и цѣлата слънчева система ще се превърнатъ въ мъглявина, каквито виждаме и днесъ по небето, и каквато мъглявина е била и нашата слънчева система въ своето детство. Какво ще остане тогава отъ хилядитѣ ни усилия днесъ за усъвършенствуване на нашия характеръ, на ума, сърдцето и волята ни, какво ще остане отъ нашитѣ добродетели и отъ всички други наши постижения?“

Нѣкои материалисти може би не схващатъ така, защото тѣ не отиватъ до край въ своитѣ разсуждения. Споредъ материализма вселената е една машина, единъ механизъмъ. Материализмътъ отрича, че животътъ си има освенъ физична страна, и една духовна. Той отрича вѣчното духовно начало въ човѣка.

Такъвъ човѣкъ по-малко може да се справи съ противоречията на живота и да дойде до висшия смисълъ на нѣщата. Трудноститѣ, пречкитѣ въ живота по-дълбоко, по-отрицателно го засѣгатъ. Той не знае да ги превърне, да ги трансформира въ вътрешна хармония, миръ и радостъ чрезъ опиране въ единъ висшъ смисълъ на живота и на човѣшкото съществуване. Овзи, който знае за вѣчнитѣ духовни устои на живота, има една вътрешна опора. Великиятъ планъ, по който се разгъва животътъ предъ него, и великата крайна целъ го изпълватъ съ една вътрешна свѣтлина и сила! Ето защо неговата нервна система е по-устойчива и неуязвима при разнитѣ противоречия въ живота! Той по-лесно може да запази равновесие всрѣдъ буритѣ въ живота!

Това е една отъ причинитѣ, поради които, именно, материалистичната култура е свързана съ изтощението на нервната система. Не е случайно, дето „нервниятъ вѣкъ“ се съвпада, именно, съ епохата на материализма.

Не трѣбва да бждемъ противъ интензивността на днешния животъ. Колкото повече човѣкъ се издига до върховетѣ на Духа, толкова вътрешниятъ му животъ става по-интензивенъ, по-дълбокъ; по-дълбоки сили на неговата душа и духъ сж въ активностъ. Но въпросътъ тукъ е да не се губи вътрешната хармония, вътрешното равновесие и свѣтлина при промѣнитѣ въ външния животъ!

Има и друга причина, поради която материалистичното разбиране на живота води къмъ отслабване, изтощение и даже къмъ израждане на нервната система.

Разглеждането на тая причина ще помогне да изпъкне по-ясно връзката между материалистичната култура и отслабването на нервната система днесъ.

Човѣкъ, поставенъ въ вселената, съответствува на единъ чувствителенъ радиоапаратъ, който възприема всевъзможни видове енергии отъ цѣлия космосъ и изпраща такива въ всички посоки. Това е тѣй наречената радиация на организмитѣ. Но важното е, че има връзка между енергиитѣ, които организмътъ приема и изпраща. Ако човѣкъ е изпълненъ съ тревоги, смущения, безпокойства и пр., той ще се свърже съ разрушителнитѣ подобни енергии въ природата, понеже антената му е нагодена къмъ тѣхъ, ще ги възприеме въ себе си, и тѣ ще действуватъ разрушително върху него. Ако човѣкъ е изпълненъ съ хармония, той ще възприеме положителнитѣ енергии въ природата, и тѣ ще действуватъ укрепително върху организма му.

Има една велика реалность, която лежи въ основитѣ на цѣлото битие. Това сж сферитѣ на Духа. Тия сфери сж източникъ на мощнитѣ духовни строителни енергии. Човѣкъ, чието съзнание е насочено къмъ висинитѣ на Духа, неговата нервна система е възприемчива къмъ животворнитѣ енергии, които идатъ отъ Царството на Духа, и тѣ обновяватъ, освежаватъ, укрепяватъ неговата нервна система. А когато съзнанието е насочено само къмъ материалнитѣ обекти, само къмъ материалнитѣ форми, тогава той се откъсва до известна степенъ отъ сферитѣ на Духа и поради това не може да получава ония съживителни, висши творчески енергии, които да подържатъ и обновяватъ нервната му система.

Това е една отъ дълбокитѣ и важни причини за отслабването, изтощението на нервната система въ днешния вѣкъ, И ако продължава този процесъ, има голѣма опасность да продължи и изтощението на човѣшката нервна система, и съ това да се тури въ опасность човѣшката култура.

Даже една отъ причинитѣ за възникването на съвременното окултно движение е тая опасность, на която е изложена човѣшката нервна система поради съвременния материализмъ, чрезъ който човѣшкиятъ мозъкъ се лишава отъ притокъ на нови енергии отъ Царството на Духа! И окултното движение е дошло въ свѣта между другото и да влѣе една духовна струя въ съвременната култура, за да предварди човѣчеството отъ тая опасность*).

Днесъ човѣкътъ съ материалистичния миогледъ живѣе въ единъ затворенъ свѣтъ, понеже се свързва само съ формитѣ около себе си, но не и съ вътрешния животъ, който пребивава и работи въ формитѣ. Напр. за него едно растение е форма, съставена отъ клетки, отъ стебло, корень, листа и цвѣтове, но той не подозира за разумността, която гради и строи въ тая форма, и че човѣкъ може да влѣзе въ свръзка съ вътрешнитѣ строителни разумни сили въ тая форма. Сжщото се отнася и до въздуха, изворитѣ, свѣтлината, планинитѣ и пр. Това е механическо общение съ природата. Така човѣкъ се лишава отъ ония вътрешни строителни сили въ природата, той е откъснатъ отъ тѣхъ до известна степенъ. Това пъкъ е друга причина за отслабването и изтощението на нервната система, понеже съ своето отношение

*) Вижъ по това въ „Мисията на богомилството въ свръзка съ мисията на славянството“, стр. 91.

къмъ природата човѣкъ туря препятствия за вливане въ него на строителнитѣ ѳ енергии.

За да се предотврати това, нужно е по-голѣмо общение съ природата, която е вѣчно млада, благодатна и богата. Но тукъ думитѣ общение съ природата разбирамъ въ по-широкъ смисълъ, а не обикновеното механическо общение.

Когато човѣкъ съзнава великата разумность, която седи задъ външнитѣ форми въ природата, той вече може да влѣзе въ вътрешно общение съ разумната природа. Това е онова истинско общение, за което говоря. И тогава живата природа щедро дарява човѣка отъ изобилнитѣ богатства на неизчерпаемата си съкровищница. По този начинъ човѣкъ може да направи връзка съ животворния магнетизъмъ и съ по-висшитѣ енергии въ растенията, изворитѣ, въздуха, свѣтлината, планинитѣ и пр.

Планинитѣ сѣ мощни акумулатори на грамадни енергии, които действуватъ укрепително и благотворно върху всички системи на организма, и особено върху нервната система. Окултната наука посочва методи за свързване съ тия енергии на планинитѣ и за тѣхното възприемане.

Сжщо се отнася и за енергиитѣ на въздуха, свѣтлината и водата. Чрезъ специални методи, чрезъ специална дихателна гимнастика човѣкъ може да извлѣче изъ въздуха животворния магнетизъмъ — праната — и други по-висши психически сили, които ще обновятъ неговата нервна система. Методитѣ за това посочва окултната наука, която изследва по-дълбоко природата и нейнитѣ сили.

Сжщо така окултната наука може да посочи и методитѣ за използване на свѣтлината за укрепяването на нервната система. За целта трѣбва да се използватъ слънчевитѣ енергии сутринта половинъ часъ преди изгрѣвъ слънце до единъ часъ следъ изгрѣва*).

За укрепяването на нервната система непременно трѣбва да се засегне и храненето. Месната храна при разрушението си въ човѣшкия организъмъ произвежда пикочна киселина, пуринови основи и други отрови, които влияятъ разрушително върху всички системи и специално върху нервната система. Ето защо, оня, който страда отъ неврастения, нервность, невралгия и пр., преди всичко трѣбва да почне вегетариански режимъ.

Заедно съ засилването на духовната вълна, която днесъ залива човѣчеството, заедно съ влизане въ по-голѣмо вътрешно общение съ природата и нейнитѣ неизчерпаеми сили, това отслабване на нервната система, която характеризира последнитѣ нѣколко вѣка, ще изчезне, и тогава човѣчеството ще е по-готово, по-нагодно да изпълни великитѣ задачи на строителство, които новата идваща култура му поставя.

*) Вижъ по това книгата „Въ царството на живата природа“.

Законът на съответствията

Въ Природата има единъ езикъ — азъ го наричамъ живиятъ езикъ на битието. Този езикъ има особена граматика: глаголитъ му иматъ особенъ строежъ; съществителнитъ, прилагателнитъ, причастията, съюзитъ и пр. не следватъ ония закони, на които се подчинява обикновената речъ. По своята звучностъ този езикъ е единъ отъ най-красивитъ. Той е писменъ езикъ, но не се пише на книга. Защото книгитъ въ Природата сж живи.

Учителътъ

Когато Христосъ се обръща къмъ Никодима съ думитъ: „Ако се не роди нѣкой изново, не може да види Царството Божие“, като добавя по-нататъкъ: „ако се не роди отъ вода и духъ“, той говори Никодиму на онзи първообразенъ езикъ на природата, езикъ на съответствия, на който сж говорили великитъ Посветени отъ всички времена. Не е чудно, че Никодимъ, който е билъ единъ отъ образованитъ люде на своето време и е минавалъ за „началникъ юдейски“, за „учителъ Израелевъ“, не е разбралъ нищо отъ думитъ на Христа и че е поискалъ да му бждатъ разгълкувани, защото и той, както повечето хора отъ негово време, както и хората на наши дни — последнитъ дори въ по-голъма мѣра — е билъ забравилъ символичниятъ езикъ на съответствията, езикътъ на великитъ предци на човѣчеството. А било е време, далечно и предалечно за насъ, „предисторично“, когато човѣцитъ, които сж живѣли на земята, сж разбирали този езикъ и сж си служили съ него. Но тѣ сж виждали въ два свѣта едновременно: духовния и физическия, и затова тѣмъ е билъ ясенъ оня законъ на съответствия, който свързва физическия свѣтъ съ духовния. Тѣ сж виждали, какъ произлизатъ нѣщата на физическия свѣтъ и на какви духовни реалности тѣ съответствуватъ. Затова физическиятъ животъ се е разкривалъ предъ тѣхния взоръ като една притча, която постоянно се пише и все недописана остава, като една велика символична картина, която постоянно се рисува и все недорисувана остава — картина, чийто художникъ е творческиятъ Духъ на битието.

Този периодъ на предцитъ, презъ който небеснитъ жители сж общували съ жителитъ на земята, Сведенборгъ нарича златенъ вѣкъ. Тогава човѣцитъ — „небеснитъ човѣци“, както ги назовава прочутиятъ шведски ясновидецъ — сж мислѣли аналогично: мисълта имъ е работѣла по пѣтя на съответствията. По-после идва, споредъ Сведенборга, другъ периодъ, когато хората не сж мислѣли направо чрезъ съответствия, а чрезъ познание за съответствията. Той нарича тоя периодъ сребъренъ вѣкъ. Следъ него иде третиятъ, бронзовиятъ вѣкъ, когато хората все още сж знаели за съответствията, които съществуватъ въ природата, ала сж престанали да ги съзнаватъ и виждатъ ясно и да мислятъ чрезъ тѣхъ. Накрай хората съвсемъ изгубватъ знанието за съответствията — това става презъ нашия, желѣзенъ вѣкъ.

Каквото и да си мислимъ за връзката, която Сведенборгъ установява между разнитъ „вѣкове“ или по-скоро епохи, и способността у хората да мислятъ чрезъ съответствия, едно е ясно отъ неговитъ думи — че хората постепенно сж изгубили дарбата да разбиратъ живия

езикъ на природата, защото сж изгубили постепенно и връзката си съ духовния свѣтъ. Докато великитѣ предци на човѣчеството, които сж получили първоначалното откровение на Битието, сж виждали творческата работа на онѣзи велики сжщества, които сж създали земята и сж я населили съ живи твари; докато тѣ сж знаели прекрасно, не само какво представятъ като обекти на физическия свѣтъ планини, морета, океани, рѣки, минерали, растения, животни, човѣци, но и какво означаватъ като съответствия на творчески сили и идеи, функциониращи въ духовния свѣтъ; докато тѣ сж познавали деньтъ и нощта, зората, утрото, вечерьта, слънцето, луната, планетитѣ и тѣхнитѣ цикли въ времето не само като земни явления, но и като видими символи на известни духовни реалности, онѣзи, които сж дошли подиръ тѣхъ, преставатъ да виждатъ ясно връзката на съответствие между физическо и духовно. Лека полека това знание за съответствията отъ непосредствено виждане и прозрение се превръща въ интелектуално тълкуване на символи, по известни заучени таблици на съответствия. Въ тази жалка форма го срѣщаме въ много отъ съвременнитѣ съчинения по окултизмъ. Повечето отъ съвременнитѣ окултисти се намиратъ по отношение мисленето чрезъ съответствия едва въ „бронзовия вѣкъ“ на Сведенборга. И наистина, да си челъ и да си запомнилъ, че еди какво си било символъ на еди-що и да тълкувашъ езотеричнитѣ писания на древнитѣ по предварително заучени таблици на аналогитѣ, е чисто и просто единъ механиченъ процесъ, който нѣма нищо общо съ мисленето чрезъ съответствия, което е особена умствена операция, коренно различна отъ аналитичната мисль на съвременния човѣкъ, отъ разсждаването чрезъ индукция и дедукция. При мисленето чрезъ съответствия, въ ума на човѣка се събуждатъ по-тънки сили и способности: вдѣхновението, интуицията, непосредното виждане на известни тънки съотношения, които сжществуватъ въ две различни полета. И ако у ученика на окултната наука не се пробуди този начинъ на мислене, ако при четене на символичнитѣ писания на древнитѣ, родени отъ туй виждане, отъ тази мисль и отъ една мощна митотворяща фантазия, символитѣ не могатъ да затрептятъ у него и не му заговорятъ съ живия езикъ на съответствията, тия писания ще си останатъ за него запечатани съ седемъ печата, макаръ и да притежава известни „ключове за тълкувание“.

При пробуждането си, способността за аналогично мислене, дремеща въ недрата на подсъзнанието, като наследство отъ древното минало, може да мине въ обратенъ редъ презъ фазитѣ, описани отъ Сведенборга, но тя рѣдко достига космичния полетъ, който е имала у великитѣ предци на човѣчеството, живѣли въ „златния вѣкъ“.

Съвременниятъ окултизмъ, който е запазилъ знанието за принципа на съответствията — единъ отъ седемтѣ принципа на херметичната наука — и си служи доста умѣло съ метода на аналогията, който е единъ отъ най-важнитѣ инструменти на окултното мислене, има между другото и тази заслуга, че спомага донейде за събуждане на туй мислене. И наистина, голѣма частъ отъ наукитѣ и искуствата, които влизатъ въ обсега на окултизма, почиватъ въ основата си на принципа за съответствията. Астрология, физиогномика, хирология, графология, френология сж все науки на съответствия. Да вземемъ за примѣръ физиогномиката и да се спремъ на единъ отъ нейнитѣ обекти за проучване —

носа. Разглеждайки носа, физиогномиката не се интересува толкова отъ анатомичния строежъ на носа, нито отъ ония физиологични процеси, които произлизатъ въ него въ връзка съ дишането и обонянето. Тя се интересува най-вече отъ външния му видъ, отъ неговата голѣмина и размѣри, сир. отъ дължината му, отъ широчината при ноздритѣ, отъ линиитѣ, които го характеризиратъ — прави, изпъкнали, вдлъбнати, и които опредѣлятъ тритѣ основни типа носове — правъ, орловъ и вдлъбнатъ, отъ всевъзможнитѣ разновидности на тия три типа и пр. и пр. Всичко това за физиогномиката сж признаци, по които тя тълкува какъвъ е интелекта на човѣка, неговия природенъ умъ. Защото, споредъ окултната традиция, носътъ е проекция въ лицето на човѣка на известни сили отъ умствения свѣтъ, на така наречения въ теософската литература низшъ манасъ. Той е, следователно, едно съответствие на низшия манасъ, единъ видимъ неговъ символъ, единъ чувствителенъ апаратъ, по който могатъ да се разчитатъ неговитѣ състояния. Обикновенитѣ физиогномисти, за които физиогномията е по-скоро едно практично изкуство, приематъ това твърдение на окултната наука безъ по-нататъшни разисквания. Тѣ не се интересуватъ отъ неговата обосновка, още повече че презъ дългогодишната имъ практика, то става за тѣхъ емпирична истина — цѣлятъ имъ опитъ ги убеждава, че това твърдение на окултната наука е наистина право. Защо носътъ е физическо съответствие — въ лицето — на низшия манасъ, това знаятъ Посветенитѣ, ония, които познаватъ историята на създаването физическото тѣло на човѣка. Тѣ знаятъ, какъ се е оформявалъ въ течение на вѣковетѣ този важенъ сѣтивенъ органъ на човѣка, какви космични сили, задъ които седатъ разумни същества, сж го проектирали въ човѣшкото лице, и по какъвъ начинъ той е свързанъ, посрѣдствомъ мозъка, съ силитѣ на умствения свѣтъ, съ свѣта на низшия манасъ. За тѣхъ е ясно, следователно, защо той отразява чрезъ своитѣ форми, по закона на съответствията, състоянията на умственото тѣло на човѣка.

Това съответствие между носа и интелекта у човѣка, представлящо особенъ предметъ на проучаване за физиогномиката, е само единъ частенъ случай отъ онова по-общо съответствие, което Посветенитѣ установяватъ между човѣка, така наречения микрокосмосъ или малка вселена, и макрокосмоса или голѣмата вселена, между отдѣлния човѣкъ и Космичния Човѣкъ. Защото великитѣ ясновидци отъ всички времена сж виждали Небето, т. е. свѣтътъ на ангелитѣ, като едно цѣло въ форма на човѣкъ. Този, именно, Човѣкъ тѣ сж нарекли великиятъ Небесенъ Човѣкъ или Космичниятъ Човѣкъ. Ала нека видимъ, що говори по това Сведенборгъ.

„Ангелитѣ, взети колективно, се наричатъ небе, защото тѣ го образуватъ.

Небето, въ своята цѣлостъ, съ всичкитѣ му многобройни ангелски общества, представя единъ единственъ Човѣкъ. Ето защо небето се нарича великиятъ небесенъ или божественъ Човѣкъ. А туй е така, защото онова, което образува небето, е Човѣкътъ у Бога, божественото Човѣшко у Него.

Не всички ангели виждатъ цѣлото небе въ форма на единъ единственъ човѣкъ. Ала предъ погледа на Бога и на нѣкои ангели, това е така.

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

Погледъ къмъ великото учение на пролѣтѣта въ живота

Най-малко 80—90 на стотѣхъ отъ хората по земята, предимно изъ християнския свѣтъ, говорятъ и сочатъ като утопизъмъ великото учение на разпнатия на кръста Христосъ. Макаръ повече отъ половинъ милиардъ хора да се зоватъ християни. Въпрѣки, че християнството, тъй да се каже, е завладѣло външно свѣта, все пакъ отрицателитѣ на това учение сж повече, много повече, отколкото искренитѣ му последователи. Това негли е твърде естествено нѣщо. Самъ Христосъ е казалъ: „Мое-то царство не е отъ този свѣтъ“ и хората на съвремения свѣтъ, пѣкъ и свѣта на миналото, които държатъ твърде много на материалнитѣ блага и материалнитѣ успѣхи не могатъ да бждатъ отъ друго царство, освенъ отъ „мира сего“. А самъ Христосъ е казалъ, че царството му не е отъ този свѣтъ; какъ могатъ да държатъ за учението Му хора, които сж отъ земята и съ чисто земни чувства, мисли и постѣпки. Ето въ това основно противоречие се крие отношението на „християнитѣ“ отъ днешния свѣтъ къмъ самото чисто Христово учение. Затова, защото последното основно подчертава, че не е отъ този свѣтъ, бива считано за най-голѣмия утопизъмъ.

Върху Христовото учение отъ две хилядилѣтия насамъ сж писани, може да кажемъ, милиони съчинения. Тѣ всички сж хубави, ако ги погледнемъ презъ призмата на човѣшкото развитие. Ала най-хубавитѣ съчинения си оставатъ, все таки, четиритѣ евангелия написани съ кръвта на самия Христосъ, осияни отъ неговия великъ духъ. Нашата мисль не е да напишемъ друго нѣкакво специално съчинение върху

Ясно е тогава, че Богъ управлява цѣлото Небе — великиятъ Небесенъ Човѣкъ, като едно едничко същество“.

По-нататѣкъ Сведенборгъ изяснява, че всѣко ангелско общество образува само за себе си отдѣлно небе, а следователно и отдѣленъ човѣкъ. Единъ ангелъ е едно миниатурно небе въ човѣшка форма.*) Ясно е, отъ друга страна, че както отдѣлнитѣ ангели, така и отдѣлнитѣ ангелски общества, които се явяватъ въ формата на единични човѣци, се различаватъ по степенята на развитието си. Тѣ заематъ различни мѣста въ тѣлото на Космичния Човѣкъ, образувайки разнитѣ му органи. По сжщия законъ сж разпредѣлени и клеткитѣ въ тѣлото на човѣка — и тѣ сж на „иерархии“. Тѣ, следователно, сж свързани съ различнитѣ ангелски иерархии, които функциониратъ въ тѣлото на Космичния Човѣкъ.

Това най-общо съответствие между микрокосмось и макрокосмось, между човѣка и великия Небесенъ Човѣкъ, отъ който и хората сж части, представя оня основенъ ключъ, съ който сж боравѣли ученицитѣ на мъдростѣта отъ всички времена.

2.

Човѣшката форма се подразбира въ най-широка смисль, като се има предвидъ, че Човѣкътъ е на степени.

Христовото учение. Това сж направили мнозина вдъхновени писатели. Ние бихме желали въ настоящитѣ редове да подиримъ и подчертаемъ значението на това велико учение на живота при днешнитѣ тѣй изключителни времена. Съ това ни най-малко не мислимъ, че ще напишемъ нѣщо повече за Христовото учение, отъ това което вече съществува по този въпросъ. Задачата ни е малка и скромна — да изразимъ върата си, че Христовото учение е истинско учение на пролѣтѣта въ живота и най-необходимото звено, което крие въ себе си спасението на човѣчеството, днесъ повечето отъ всѣки другъ пжтъ.

Ако вие отворите евангелието, тази книга на живота, така както сж го отваряли мнозина следъ дълги търсения, лутания и страдания; ако вие отворите евангелието тѣй, както го е отворилъ Нехлюдовъ отъ Толстоевото Възкресение, следъ като се е отчаялъ отъ себе си и отъ всичко друго или, ако го отворите като онзи който отъ отчаяние хвърля въ огъня последната вещь, която му останала — библията — отъ последната останало само едно парче хартия и на него написано „Богъ е любовъ“, — ако при такива условия отворите евангелието, тогава словата въ него ще ви звучатъ като ноти отъ особена мелодия, която поддържа въ глѣбинитѣ на душата дълбокъ ритъмъ на животъ. Тогава вие ще срещнете въ евангелието на Йоанна да се казва: „Нова заповѣдъ ви давамъ: да имате любовъ помежду си. Отъ това всички ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате любовъ помежду си“ (13; 34, 35). И още по нататкъ: „Тая е моята заповѣдъ, да имате любовъ помежду си“ (15; 12). Въ вашето изстрадало сърдце се отеква една хармония, една мелодия отъ други свѣтове. Вие намирате единъ дълбокъ смисълъ. Нима има свѣтъ, въ който царува любовъ помежду хората, се питате вие въ глѣбинитѣ на сърдцето? Нима, не е утопия това? — Възможна ли е любовта на земята, кждето съществува толкова зло, страдание, безлюбие, егоизъмъ, завистъ? И въпрѣки това явно противоречие, въ душата дълбоко нѣщо ви нашепва, че това е право, че въпрѣки явното зло, на земята съществува любовта. Вие вниквате по-дълбоко и виждате, че любовта се проявява винаги въ пролѣтѣта на живота, въ всичко що расте, въ всичко що цѣвти и дава зрѣлъ плодъ. Вие виждате любовта като истински творчески принципъ, който се проявява всжде. — Мжката ви изчезва, защото вие заживявате съ истинския двигателъ на живота — любовта.

Ала злото тържествува откакъ свѣтъ свѣтува навсѣкжде. То е завзело всѣко кжтче отъ човѣшкото естество. Завзело е всѣко мѣсто въ човѣшкото общество. Отъ люлката до гроба, злото се шири спокойно въ живота на човѣка. Най-голѣмата своя опора, то намира въ самата нужда отъ материално, физическо съществуване. Отъ него се ражда егоизъмътъ. Като гжба, която разпростира своитѣ хифи въ тѣлото на дървото, прониква злото навсѣкжде въ живота, кждето се проявява нуждата отъ лично съществуване, отъ подържане на егото. И тъкмо въ тази свѣтлина за тържеството на злото, просвѣтлениятъ може да забележи пжтя, по който прониква въ живота любовта — този принципъ на жертвата отъ личното благо въ името на цѣлото. Погледнато дълбоко, злото и егоизма, които сж възможни при едно материално съществуване идватъ да подчертаятъ съществуването на любовта като творчески принципъ въ живота. Ако егоизма и злото сж факторитѣ, които разрушаватъ живота, то тогава коя е онази сила, която го съз-

дава, която го поддържа въ единство, която го тика къмъ съвършенство и развитие? Тази интимна сила, залегнала дълбоко въ естеството на всичко, мждрецитъ отъ вѣкове сж нарекли Любовь. Тя ражда живота и го поддържа въ творческо единство, казва Учителътъ.

Естествоизпитателитъ сж установили, че най-сублимниятъ факторъ въ развитието и зараждането на видоветъ на земята е любовта. Въ свѣта на човѣка, животътъ съ всичкитъ му материални и духовни стремежи се подтиква сжщо отъ любовта. Ако дори приемемъ, че нуждата за хлѣбъ, за осигуряване на сжществуването създава цѣлото социално движение, цѣлата техника и наука, все пакъ какво е човѣкътъ безъ любовь въ своя животъ — безъ любовь въ всѣкидневната си работа, въ всѣко начинание на своята ржка? Понятията хлѣбъ и любовь се преплитатъ въ живота. Едното става символъ на другото и другото става символъ на първото. И въ сжщностъ хлѣбътъ се явява като изразъ на любовта на живата природа къмъ насъ хората. Затова Христостъ, великиятъ символъ на любовта казва: „Азъ съмъ хлѣба на живота“. Който яде отъ мене нѣма да огладнее“. И тъй, въ нашето индивидуално сжществуване егоизмътъ ни тика къмъ хлѣбъ като нѣщо най-необходимо, а природата ни го дава като изразъ на любовь.

Въ цѣлото учение на Христа, което засѣга всичкитъ проблеми на живота, като червена нишка минава неговото учение за любовьта. Никой до Христа не е издигналъ любовьта като принципъ — Богъ е Любовь, — а сжщо и любовьта въ земния животъ: „по това ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате любовь помежду си“ — както това е направилъ самиятъ Христосъ. Това е основното различие между Христа и цѣлия останалъ свѣтъ до него, па и днесъ. За днешния свѣтъ любовьта е обектъ на книгитъ и за младежта, безъ реална стойностъ за отношенията между хората. Тъкмо това, обаче е възвестилъ Христосъ — любовь, която може да поддържа истински човѣшки отношения между земнитъ жители, хората. Въ основата на тия отношения стои разумността и истината. Моятъ ближенъ е подобенъ на менъ, той има сжщитъ мои духовни и материални нужди, следователно той се нуждае отъ сжщитъ блага и условия, каквито имамъ и азъ. Ето основата, на която може да се съградятъ правилнитъ отношения между хората на земята. Да се проникне всѣки отъ това съзнание, това е Христовата мисия на земята. Защото между подобнитъ ще има отношения на благоразположение, разумностъ и истиностъ. За практическото, не книжническо разбиране на Христовата любовь между хората се изисква само едно пълно съзнание за единството между подобнитъ и малко добра воля у всѣки да „върши на другия това, което желае нему да вършатъ“. Само така злото се обезсилва и егоизма, по право, егото добива истинското си значение като служителъ на цѣлото.

Съвремениятъ свѣтъ не може да разбере този великъ творчески принципъ на Христа. Съзнанието на днешнитъ хора се движи въ една сфера на личното, семейното, класово и кастово благуване. Мисълъ за другитъ не сжществува. Или, ако тя сжществува, тя е толкова малка и само външна. Грижата за другитъ се ограничава пакъ въ рамкитъ на кастовото съзнание и принадлежностъ. Идеята за любовьта, за единството между човѣцитъ е нѣщо чуждо за обществото, за народитъ, за цѣлото човѣчество. Затова развитието на народитъ върви по пжтя само

на личното добруване, чрезъ разрушаване и изземане на чуждото благо. Развитието на търговско-стопанскитѣ връзки между народитѣ ни най-малко не допринасятъ прѣко за прилагане на любовта и мисълта за другия между народитѣ. Търговията е резултатъ само на необходимостта да се задоволи личната нужда и да се придобие по голѣмо лично благо. Подъ лично благо разбираме благото не само на дадена личностъ, но и на по-голѣма обществена единица. Въ обществения животъ личното благо се изразява въ търговията. А търговско-стопанскитѣ проблеми сж родоначалникъ на всички международни спорове и войни. Конкретно казано, днешнитѣ войни сж резултатъ на стопанското желание на дадени народи да натрупатъ и запазятъ колкото се може повече отъ богатата на земята за себе си. И днесъ ние живѣемъ въ едно време когато се развихря една отъ най-голѣмитѣ и страшни войни, които свѣтътъ е преживявалъ. Изгледѣ да надѣлѣе разумността — тоя будилникъ на съзнанието има твърде малко...

Кжде остана Христовото учение на любовта между хората!

— Тия които взеха Христовото учение въ ржцетѣ си, го извратиха. Тѣ го облѣкоха въ разни дрехи, нарекоха се „църкви христови“ и се обявиха едни срещу други. Днесъ има национални църкви, които ревностно подържатъ националния духъ, но сж далечъ отъ учението на Христа. То е чисто и недвусмислено — Любовъ между човѣцитѣ. Не кастова любовъ, въ широкъ смисълъ, но любовъ между човѣцитѣ.

Две хиляди години отъ времето на Христа, църквитѣ не успѣха да всадятъ всрѣдъ човѣцитѣ учението за любовта, защото задъ името на Христа тѣ потънаха въ езическа обрядностъ и външна парадностъ. Тѣ внесоха въ живота езическия култъ къмъ смъртта. Затова остана далечъ Христовото учение, което е за живитѣ — земно, физически живи. „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“, казва великиятъ Учителъ отъ Назаретъ. Който тукъ на земята умѣе и се научи да живѣе разумно и въ любовъ, въ творческа любовъ съ другитѣ, за него царството на небето по само себе е отворено. Това живо учение на пролѣтъ въ живота, официалнитѣ представители на Христа не предадоха до день днешенъ на хората. Затова тѣ останаха до днесъ съ своитѣ езически нрави — мисълта само за себе си.

*

Изживяваме последнитѣ дни на една дълга езическа епоха, която се крие задъ името на Христа и се нарича християнска. Ужаситѣ на водещитѣ се днесъ международни войни, кръвта която се пролива и ще се пролѣе ще се дигне до главата на тия, които ще останатъ живи. Тѣ ще подирятъ новъ смисълъ и ново разбиране за живота. Тѣ сж изпитали до сега всички човѣшки философии, религии, науки и изобретения. Тѣ ще разбератъ, че всичко това е било за неговото лично самоунищожение. Тогава ще избликне отново въ всичката си чистота и мощъ великото учение на Христа за любовта, за вѣчна разцѣфваща се пролѣтъ въ живота, между човѣцитѣ.

Тия, които ще останатъ живи ще разбератъ, ще възприематъ, ще живѣятъ съ тази вѣчно нова свѣтлина. Ще изчезне отъ земята тогава „великата утопия“ на съвременитѣ хора. Идва този день и сега

Белези на нашето време

(Изъ „Сигнали“)

Една епоха съ сподавено сърдце! Стигналъ до крайната граница на анализа и диференциацията, съвременниятъ човѣкъ се стѣснява отъ проявитѣ на едно спонтанно, често потискано усѣщане на своята емоционална природа, която той счита за отживѣлъ романтизмъ. Освенъ грубо чувственитѣ ерупции, които иматъ неособено висшъ произходъ, всѣко друго проявление на сърдцето, той счита за такъвъ отживѣлъ романтизмъ. Нѣщо повече. Много сурови и егоистични прояви днесъ се оправдаватъ съ така нареченото съзнателно бѣгане отъ сантиментализма и изработване качествата на „положителни“ и „дѣлови“ човѣци.

Едно голѣмо множество хора въ нашата съвременность живѣятъ въ небостъргачи. Какъвъ страшенъ лабиринтъ отъ бетонени кутийки, прѣснати като клетки на огроменъ колосъ, представляватъ отъ себе си тия модерни сгради! И колко сж чужди единъ на другъ тия хора подъ „общъ покривъ“. Каква бездна отъ ледено-студено пространство има между трагедията на една отъ тия кутийки на тридесетъ и петия етажъ и партера! Единъ грамаденъ купъ отъ мравки, на които е отнетъ и мистичния инстинктъ къмъ общия организъмъ, като вмѣсто него сж оставени да дирижиратъ живота отблъскващи се една съ друга съобразителности, родени отъ егоистичния напѣнъ на уморени мозъци. Въ живота на мравкитѣ има нѣщо неуловимо и изумително велико. То е онава спояващо единство въ живота на обществената имъ организация, която съ свѣткавична бързина преминава презъ цѣлия мравунякъ и вдига всички срещу опасността. Човѣшкитѣ общежития сж лишени и отъ тоя усѣтъ, защото ако у животнитѣ той е нѣщо като инстинктъ, или една колективна душа, при хората би трѣбвало да бѣде любовъ.

Улицата е море отъ черни, движещи се сжщества, връзката между които постоянно отпада, като се замѣня съ една враждебна отчужденость. И тъкмо днесъ, когато свѣтътъ е ужасно зажаднялъ и изсушенъ отъ липсата на тая сърдечна влага, хората бѣгатъ единъ отъ другъ, защото всѣки бърза. „Много съмъ заетъ“ — това е най-популярната фраза въ наши дни. Всѣки гони нѣщо или нѣкого. Не му стига времето. Обхванатъ отъ страшната стихия на скоростта, всѣки гледа да свърши много на брой, макаръ и повърхностно започнати нѣща. Не е рѣдкость сега да срещнете писатели, които фабрикуватъ романи съ много листа, трупатъ хартиенъ материалъ, кухъ откъмъ идеи, ненаситенъ съ живата кръвъ на нѣщо премислено и преживяно. Тѣ бързатъ, защо-

е вечъ! Той се ражда отъ кръвта на тия, които не разбраха нуждата отъ пролѣтъ помежду си.

Нови вестители, нови творци въ любовта сж необходими! Въчно живиятъ чрезъ своя принципъ на любовта Христосъ дири нови хора, които ще живѣятъ така, както той отъ две хиляди години непрестанно учи. Дотегнали сж му всичкитѣ досегашни езически представители!

„Нова заповѣдь Ви давамъ: да живѣете въ любовъ помежду си.“

то си мислят, че по числото на написанитѣ страници ще се премѣри дарованието имѣ. Нѣма вече написани нѣща, които иматъ значение на сентенции отъ човѣшката мъдростъ и страдание. Има само пробѣгващи мигове, краткотрайна яростъ, която лесно се утолява съ шума на нѣколко по-едри банкноти.

Животътъ е разкжсанъ на часове, минути и секунди. Тия сиви и студени кжсчета отъ времето сж маркирани съ етикетчета. Всѣко отъ тѣхъ е предназначено за нѣщо, и пропушането му е причина за гнѣвъ, нерви и ужасъ.

Колцина сж днесъ хората, които се залавятъ за нѣкое спокойно и голѣмо дѣло, за осжществяването на което се иска потѣване въ тишината на дълбока размисль? На прѣсти се броятъ такива, които могатъ да отдѣлятъ петъ, десетъ или двадесетъ години за едно дѣло. Такива като че не сж отъ нашето време!

Днесъ човѣкъ трудно може да се заседи на едно мѣсто. Ревътъ на фабричните свирки ще го сепне, клаксонътъ на автомобила ще го убодe, бръмченето на мотора и писъкътъ на радиото ще го прогонятъ на улицата, кждето хиляди гласове ще му шепнатъ: бързай, бързай!

Нѣкога се случва да сложимъ уморената си глава съ нѣкакво малко довольство и блещукаща радостъ. Ние не можемъ да си дадемъ смѣтка, какъ ни посетиха тия рѣдки и скжпи приятели, но когато се размислимъ добре, въ лабиринта на нашето азъ откриваме причината. Презъ деня насъ ни е облѣхнала простата и трогателна сърдечностъ на нѣкое сжщество, което живѣе безъ установени планове, безъ катадневни принципи и излжчва отъ себе си простата и велика правда на живота, заедно съ чиститѣ непритворни трепети на едно ценно човѣшко сърдце. Споменътъ за тия две простодушни зеници сж като едно далечно приветствие, долитнало отъ сърдцето на всемира. Вѣчността сякашъ ни е поздравила презъ тия човѣшки очи, и ние сме обнадеждени и щастливи. Въ нашия разумъ нѣма мѣсто за това, но въ подсъзнанието ни — тоя лабиринтъ отъ набрани горчивини, мрачни сѣнки, бисери и чистъ звезденъ трепетъ, нѣщо се е отзовало и раздвижило забравенитѣ струни.

Отъ наблюденията на нашата действителностъ ние долавяме явнитѣ признаци, че времето, презъ което живѣемъ, е граница на два важни и сжществени етапа въ развитието: единиятъ подъ знака на личното търсене въ всички области на човѣшката деятелностъ, а другиятъ — къмъ интуитивизмъ, колективностъ и синтетичностъ. Въ нѣкои много високи върхове на нашата съвременна културна, се забелязва смѣняването на механичното свѣтогледане съ едно ново усѣжане за свѣта, което можемъ да наречемъ нѣщо като неопантеизмъ. Биомеханичното гледище се замѣня съ едно неовиталистично, което представя природата и извършващитѣ се въ нея процеси като продуктъ на една скрита космична интелигентностъ. Днешниятъ голѣмъ свѣтовенъ конфликтъ, който се разтила като сждба надъ човѣчеството, ще разоре по-дълбоко браздитѣ на свѣтовната душа, и въ тоя рохкавъ черноземъ, напоенъ съ сълзитѣ на милиони човѣци, лесно ще покълне семето на една нова философия, която не ще стои занѣмѣла въ голѣмитѣ и прашни томове, а ще затрепти като пѣеща струна въ всички човѣшки сърдца. Тогава, като изъ подъ земята, ще се пробудятъ ония народи, които най-много сж чакали и най-силно копнѣли съ своитѣ събудени сърдца.

П. Г. Пампоровъ

Задачата на нашето време

„Любовта е, която спасява,
Мъдростта е, която урежда,
Истината е която освобождава.

Пазете свещената връзка съ
Бога, връзката на Любовта,
Мъдростта Истината“.

Учительтъ.

Християнскитѣ народи на нашето време сж на единъ великъ изпитъ. Тѣ иматъ да разрешаватъ една трудна задача. Трудни задачи се даватъ на по-напреднали ученици. Човѣчеството е вече излѣзло отъ своето детинство, знанието се увеличило, съзнанието се е пробудило и старитѣ религиозни и обществени форми сж изгубили вече своето значение. Докато науката, техниката, животътъ изобщо е отишълъ много напредъ, религиознитѣ и църковни схващания сж кристализирали въ известни форми и не признаватъ никакво движение.

И тукъ се явява и причината за голѣмитѣ противоречия и борби, които заплашватъ християнския свѣтъ съ катастрофа.

Животътъ — билъ той личенъ, семеенъ, общественъ или международенъ — всѣкога се е изразявалъ въ форми. Формитѣ сж необходими за да се изрази вътрешното съдържание и смисъла на нѣщата. Формитѣ — това сж дрехитѣ. Но за детето сж необходими едни дрехи, за възрастния — други. Когато човѣчеството е било въ детинския периодъ — религиознитѣ форми сж задоволявали неговитѣ нужди. Но когато то е вече възмжжало, сжщитѣ форми сж вече негодни, тѣ не могатъ да задоволяватъ неговитѣ потребности. Трѣбватъ нови дрехи. Поддръжницитѣ, обаче, на старото, се страхуватъ, че като пропаднатъ старитѣ форми, ще пропадне и религията. Нищо подобно. Тъкмо наопаки. Навсѣкжде въ природата ние виждаме законъ за вѣчното възраждане. Старитѣ форми загиватъ, за да се възроди животътъ въ нови, по-подходящи и по-съвършени форми.

Какво става днесъ въ християнския свѣтъ? Въпрѣки хилядитѣ църкви и стотицитѣ хиляди пастори, свещеници, епископи съ тѣхнитѣ проповѣди върху Евангелието, съ тѣхнитѣ пѣсни и молитви християнскитѣ народи — въоръжени до зѣби, сж обявили война помежду си, война до победа, война до последния човѣкъ. Човѣчеството е изправено предъ една нечувана катастрофа и мнозина вече вѣщаятъ края на западната цивилизация, както това бѣ предсказалъ или по-право предвидѣлъ германскиятъ философъ Шпенглеръ. Ако воюваха африканцитѣ, монголитѣ, людоедитѣ — това не би ни очудило. Но тука воюватъ велики християнски народи, воюва Германия, която даде, напр., Лютера — реформатора на църквата; воюва Франция, която прогласи великитѣ начала на революцията: свобода, братство, равенство; воюва Англия, която разпространява Евангелието по всички часги на свѣта и проповѣдва Словото Божие, но въ сжщото време не се отказва отъ своитѣ колонии, отъ своитѣ богатства, отъ своитѣ привилегии. Какъ да се обясни това противоречие? „Бѣлитѣ народи сж полудѣли, щомъ сж започнали да се

убиватъ едни други“ — казалъ единъ ескимосъ, когато му съобщили за войната. „Европа е лудница“, бѣ казалъ Тагоре, когато посети Европа преди нѣколко години. Въ сжщностъ причината е много по-дълбоко. Съвременната криза въ живота на европейскитѣ християнски народи е криза преди всичко духовна, криза морална и религиозна.

Христосъ посади въ душитѣ на бѣлата раса, на най-напредналитѣ народи, сѣмената на Любовта, на свѣтлината и свободата. Той имъ откри, че тѣ сж безсмъртни, свѣтящи, любящи души, деца на единъ великъ Баща, Когото тѣ трѣбва да обичатъ съ синовна любовъ, а помежду си да живѣятъ въ братство Христосъ заложи основитѣ на Всемирното братство въ душитѣ на людетѣ или Царството Божие, което е „правда, миръ и радостъ въ Духа светаго“. Това Царство Божие е подобно на квасъ, който заквасва тѣстото; то е подобно на огънь, който се разгорява; то е подобно на синапово зърно, най-малкото отъ сѣмената, което, каго израстне, става голѣмо дърво и дава много плодъ. Тѣзи притчи изразяватъ, че Божественитѣ идеи на Христа сж живи, творчески сили, вѣчни Божествени начала и че тѣ ще се осжществятъ не изведнѣжъ, а постепенно въ процеса на тѣхното растене, разцвѣтяване и узрѣване. Бѣлата раса, християнското човѣчество е бременно съ идеитѣ на Христа, съ идеитѣ на Всемирното братство и то трѣбва да роди новиятъ, по-свѣршенъ порядъкъ на Царството Божие, който се зове: Животъ, свѣтлина и свобода за всички люде и народи. „Правда, миръ и радостъ за всички въ Духа!“ Новото съзнание, което вече се пробужда въ християнския свѣтъ е, че цѣлото човѣчество е едно голѣмо семейство отъ братски народи и всички трѣбва да живѣемъ като братя. Човѣчеството не може да се връща вече назадъ. То е невъзможно и абсурдно. Нито е възможно да се задържа напора на новия животъ. Може ли зимата да задържи идването на пролѣтъта? Остава ни само едно: да разберемъ духа на новото време и да приемемъ съ радостъ вестта за великото освобождение на човѣшкитѣ души. Христосъ още преди 2000 г. бѣше предсказалъ днитѣ на велики страдания, борби и мжчения — родилнитѣ мъки на Царството Божие, и бѣше възгласилъ: „А когато чуете всичко това (войни, революции, бедствия) вдигнете главитѣ си, защото приближава часътъ на вашето освобождение.“ Христосъ е сега, Който идва въ свѣта, въ съзнанието на християнскитѣ народи, въ сърдцата като любовъ, въ умоветѣ като свѣтлина, въ душитѣ като свобода! Христосъ е, Който събаря затворитѣ на душитѣ, разтопява леда на егоизма, разпрѣсва тъмнината на заблудението и разкъсва веригитѣ на лъжата и грѣха.

И горко на фарисеитѣ и кпжниците, на всички онѣзи, които търгуватъ съ религията и науката и искатъ за свои лични изгоди да продължатъ стария порядъкъ на неправди и насилия. Край на всички лъжи, неправди, насилия и убийства! Край на всѣко робство! Край на стария свѣтъ! Новиятъ свѣтъ на Царството Божие, новиятъ свѣтъ на Любовта, Свѣтлината и свободата за всички люде и народи настѣпва вече, ражда се всрѣдъ голѣмитѣ страдания и борби. Ето това е смисълътъ на съвременната криза на християнския свѣтъ. Всички християнски църкви, народи и общества, могатъ

да смекчатъ и да намалятъ болкитѣ на раждането, да го направятъ побезболезнено, като се откажатъ отъ упорството си да поддържатъ старитѣ отживѣли форми — стария животъ на неправди, като възприематъ вѣчнитѣ Божествени начала. Това е задачата на нашето време, на всички християни. Да възприемемъ Божественитѣ начала на вѣчната религия на Духа, които да ръководятъ не само личния, семейния, народния, но и економическия и международния животъ. Раздвоението днесъ е отъ това, че ние ги признаваме като задължителни въ личния и семейния животъ, а въ обществения, економическия и международния животъ се ръководимъ отъ отживѣлитѣ, езически, предпотопни схващания, че „правото е въ силата“, че „борбата е законъ на съществуване“, че „цельта оправдава срѣдствата“. Нѣма сила по-велика отъ силата на Духа. Борба трѣбва, необходима е, но не взаимноизстребление кърваво въ войната, а борба противъ невежество, егоизъмъ, робство — за повече свѣтлина, за повече братство, за повече свобода. Такава борба е необходима! И тази свещена борба се води и съ свещени, чисти срѣдства. Злото се побеждава съ добро. умразата — съ Любовь, неправдата — съ правда, лъжата — съ Истина!

За близнацитѣ

Раждането на близнаци, особено ако сж повече отъ двама, винаги е будило живъ интересъ у хората. Затова въ ежедневиия печатъ, който може днесъ почти веднага да съобщава дори и такива събития, които сж станали въ най-отдалеченитѣ и затѣнтени кжтове на земята, често се срѣщатъ съобщения за близнаци, родени въ тая или оная частъ на свѣта. Всѣки който чете вестници — а днесъ кой ли не чете тия вонящи на незасѣхнало още печатарско мастило листове, пълни съ „прѣсни новини“ — знае за прочутитѣ петъ канадски близнака, които създадоха цѣла сензация въ Америка. Разбира се, раждането на петима близнака, които сж при това живи и здрави, е наистина едно рѣдко явление, което заслужва не само вестникарски, но и наученъ интересъ. Затова и канадскитѣ близнаци се отглеждатъ на държавни разноски — така върху тѣхъ могатъ свободно да се правятъ най-подробни научни наблюдения, които ще бждатъ негли цененъ приносъ къмъ интересната проблема за децата-близнаци.

Ако раждането на трима, четирима, дори и петима близнака се случва сравнително рѣдко, то раждането на два близнака, особено едно-яйчни, изглежда, че не е така рѣдко явление. Наблюденията показватъ, че такива близнаци проявяватъ въ повечето случаи очебийно сходство не само по характеръ, ами и по сждба. Това не ще рече, че тѣ изцѣло си приличатъ като личности, и че живота имъ протича досущъ еднакво въ всичкитѣ му подробности. Сходството се явява обикновено въ най-едритѣ линии отъ характера и сждбата, които сж обаче и най-сждбоносни. Единъ интересенъ фактъ, който показва, че между близнацитѣ има сжществени различия, засѣгащи преди всичко тѣхната психика, е обстоятелството, че тѣ рѣдко пишатъ еднакво — почерцитѣ имъ почти винаги се твърде различаватъ единъ отъ другъ. Все пакъ приликитѣ по характеръ и сждба у близнацитѣ сж тѣй голѣми, съпаденията на еднакви или сродни събития въ живота имъ сж тѣй чести и поразителни, че не могатъ да не се хвърлятъ на очи и при най-повърхностно наблюдение.

Ще приведа нѣколко примѣра изъ живота на нѣкои близнаци, които се срѣщатъ въ литературата, третираща въпроса за близнацитѣ.

Моро, въ книгата си *Psychologie morbide* (1859) изнася историята на двама братя близнаци, които си приличали не само по външностъ, а и по психика. И двамата били обзети отъ една и сжща идея-фиксъ, и двамата страдали отъ манията за преследване: едни и сжщи въображаеми врагове ги преследвали, искайки да ги унищожатъ съ едни и сжщи срѣдства. И двамата имали слухови халюцинации, и двамата били мрачни и меланхолични. Отъ време на време, понѣкога презъ два, понѣкога презъ три или повече месеца, безъ видими причини, нѣкакъ спонтанно, и съ двамата настѣпвала рѣзка промѣна въ душевното разположение. Тогава тѣ, почти по сжщото време, дори често въ единъ и сжщи день, излизали отъ своето душевно безразличие и вцепенение, правѣли предъ лѣкаритѣ едни и сжщи оплаквания и настоявали да бждатъ пуснати на свобода. Любопитното е въ случая, че тѣ се намирали въ две различни клиники за душевно-болни, отдалечени на много километри една отъ друга.

Другъ единъ случай, разказанъ отъ Бомъ (*Annales medico-psychologiques*, 1863). Двата близнака, Франсуа и Мартинъ, на възраст 50 години, работѣли заедно по желѣзопѣтната линия отъ Кимперъ до Шатоленъ. На 15 януарий кутията, въ която прибирали своитѣ вещи, имъ била открадната. Франсуа живѣлъ по това време въ Кимперъ, въ Сентъ Лоретъ, заедно съ жена си и децата си. И двамата, обаче, били нападени отъ ужасенъ кошмаръ по едно и сѣщо време, къмъ 3 часа при зори, крещейки: „Хванахъ крадеца. Той нарани братъ ми“. Мартинъ, който на два пѣти ималъ леки пристѣпи на лудостъ, живѣлъ на две левги отъ Кимперъ. И двамата били страшно възбудени, викали, скачали и танцували. Мартинъ рѣгналъ съ ножъ внука си, като крещѣлъ, че той е крадеца и налиталъ да го заколи. Той се оплаквалъ отъ страшно главоболие. По едно време се затекълъ къмъ рѣката, за да се удави. Но синътъ му се хваналъ за него и му попрѣчилъ да се хвърли въ водата. Стражаритѣ го отвели въ лудницата, кждето той умрѣлъ следъ три часа.

Франсуа, поуталожень сутринъта на 24, презъ цѣлия день търсѣлъ крадеца, но изведиъжъ, съвсемъ неочаквано, се затекълъ къмъ рѣката, спрѣлъ се на сѣщото мѣсто, отдето Мартинъ искалъ да се хвърли и скокналъ въ водата.

Трети примѣръ. Едно петгодишно момче на име Томасъ Стокъръ си играело съ своитѣ другарчета нѣкжде въ околноститѣ на Манчестеръ. При построяването на една палатка, едно отъ по-големитѣ момчета, като замахнало съ чука, наранило безъ да ще момченцето въ лѣвото око. Отвели го веднага въ болницата, кждето лѣкаритѣ положили всички усилия да спасятъ скѣпоценниятъ органъ на детето.

Само нѣколко часа следъ тази случка, братътъ близнакъ на малкия Томасъ, Улиямъ, започналъ да страда отъ силно възпаление на лѣвото око — нѣщо, което изисквало незабавни лѣкарски грижи. Бащата, въпрочемъ, увѣрилъ лѣкаритѣ, че дветѣ близначета често страдали отъ общи болки, било жѣбоболъ, било ухоболъ и т. н.

Другъ подобень случай. Единъ мжжъ почувствувалъ внезапно болки въ главата, толкова силни, че щѣлъ да припадне. На следния день той узналъ, че неговиятъ братъ-близнакъ, който живѣлъ другаде, падналъ отъ конь и се ранилъ тежко въ главата.

Още единъ подобень случай. Край Шо-де-Фонъ единъ горски работиикъ, Верней, като се разхождалъ, получилъ апоплектиченъ ударъ и умрѣлъ. Въ сѣщия день и часъ, братъ му, съ когото били близнаци, и който живѣлъ въ друго село, билъ постигнатъ отъ сѣщата участъ.

Преди известно време италианскитѣ вестници пишеха за троицата братя-близнаци Бартини, чиито прилики по характеръ и сѣдба бѣха подложени на методични проучвания. Кулминационната точка на успоредичитѣ, които минаватъ въ живота на тримата близнаци, бива достигната въ смъртъта: първиятъ братъ пада въ Римъ подъ единъ автомобилъ, който го премазва. Следъ единъ часъ, вториятъ братъ, безъ да узнае за тази злосластна случка, умира отъ сърдечна криза. Вечеръта, въ Милано, дошълъ редъ и на третия братъ, който сѣщо умира отъ сърдеченъ ударъ.

Изглежда, че и телепатичнитѣ явления се наблюдаватъ по-често у близначитѣ. Рекордъ държатъ въ това отношение двамата братя-

близнаци Бодингтонъ, живѣещи въ Англия, единиятъ отъ които можелъ да завършва фразитѣ, които братъ му, затворенъ въ друга стая, започвалъ да произнася.

Биолозитѣ се стремятъ да обяснятъ физичнитѣ и душевни прилики, както и приликитѣ въ сѣдбата на еднотѣйнитѣ близнаци, съ еднаквостта на биологичната наследствена материя, която лежи въ основата на тѣхния психофизиченъ строежъ. Има, обаче, други случаи на общностъ въ характеритѣ или поне въ сремежитѣ, както и на паралелизмъ въ сѣдбата на двама души, които не сѣ близнаци, деца на едни родители, но сѣ родени горе-долу по едно и сѣщо време, макаръ и въ различни мѣста. Тѣхъ К. Е. Krafft, отъ чиято книга „*Traité d'Astro-Biologie*“ (1939) сѣ засти приведенитѣ по-горе примѣри, както и следващитѣ, нарича „деца-близнаци предъ звездитѣ“.

Ето нѣколко примѣра за такъвъ видъ близнаци.

Паулъ Ерлихъ е роденъ на 14 мартъ 1854 г. въ Щреленъ, Силезия. Малко следъ четирисесетата си годишна възраст (1896) той бива избранъ за директоръ на Института за серологични проучвания, въ Берлинъ-Щеглицъ. Той се счита за пръвъ представителъ на съвременната био-патология. Чрезъ своитѣ изследвания върху имунитета и върху серотерапията, той полага научнитѣ основи за проучване процеса на имунизацията и за използване на серумитѣ. За тия си заслуги той бива награденъ въ 1908 год. съ Нобелевата премия. Умрѣлъ е на 19 августъ 1915 год. въ Хамбургъ.

Единъ день следъ Ерлиха, на 15 май 1854 г. се ражда въ Хаусдорфъ Емилъ Августъ Берингъ. На 40 години той става професоръ по хигиена въ Халле. Добилъ известностъ като единъ отъ първитѣ представители на бактериологията и на въпроситѣ около имунитета, той бива повиканъ презъ 1895 год. въ Марбургъ. Тамъ той изучава по-специално условията, при които се пораждатъ заразнитѣ болести, както и проблемата за придобития имунитетъ. За тия си проучвания той получава въ 1901 год. Нобелевата награда. Умира на 31 мартъ 1917 год. въ Марбургъ.

Като се има предъ видъ, забелязва Крафтъ, че и двамата работятъ като пионери въ сродни области на изследване, не е никакъ чудно, дето имената имъ биватъ споменавани едно до друго въ литературата.

Ще приведемъ още единъ примѣръ отъ тоя родъ. Полъ Шуаръ (известенъ повече подъ псевдонима Полъ Фламбаръ) и Е. Пикаръ сѣ родени и двамата на 13 февруарий 1867 г. въ интервалъ отъ нѣколко часа, въ два малки провинциални града. И двамата следватъ Парижката Политехника, за да станатъ по-после висши офицери въ френската армия. Сравнително рано, и двамата се интересуватъ за астрологията, която се заематъ да изучаватъ въ наученъ духъ. И двамата ставатъ по-късно членове на единъ и сѣщъ наученъ кръжецъ („Палеософско общество“, чиито членове никога не сѣ били повече отъ 20 души). И двамата умиратъ — единиятъ на 63, а другиятъ на 67 годни.

Другъ примѣръ. Едуардъ Буле е роденъ въ Лайпцигъ, на 15 августъ 1875 г. Още младъ, той се проявява като композиторъ. Ала преждевременната му смъртъ къмъ края на 1913 год. го откъсва отъ неговата многообещаваща кариера, когато е билъ на 38 годишна възраст.

Въ сѣщия день, 15 августъ 1875, се ражда въ Лондонъ Самуелъ

Колриджъ. Още въ ранни младини той се прочува като виденъ цигуларъ, ала смъртъта го покосява презъ есеньта на 1912 год., едва достигналъ 37 години, като туря край на неговото блестящо музикално поприще. Той е умрѣлъ, значи, 14 месеца преди своя „близнакъ предъ звездитѣ“.

Ще завършимъ тая редица примѣри съ единъ по-съвремененъ случай.

На 12 януарий 1893 год. се раждатъ въ две диаметрално противоположни точки на Германия двама души, които коренно се различаватъ по характеръ. Ала въпрѣки различията си по темпераментъ и характеръ, тия двама души се увличатъ отъ единъ и сжщъ политически идеалъ, издигнатъ като знаме отъ нищожнага на първо време националъ-социалистическа партия. Следъ възтържествуването на последната, на 30 януари 1930 г., тия двама души ставатъ не нѣкакви обикновени държавни функционери, а министри на третия Райхъ. Думата е за всесилния днесъ маршалъ Гьорингъ и за Алфредъ Розенбергъ, авторъ на книгата „Митътъ на двадесетия вѣкъ“ и министъръ на просвѣтата.

Въ случая имаме, ако не сходство въ характеритѣ на тия двама души, родени въ единъ и сжщи день, то поне успоредностъ на нѣкои важни отсѣчки отъ линиитѣ на тѣхната сждба.

Примѣри за близнаци отъ тоя родъ има и въ астрологичната литература. Но тѣ сж привеждани толкова често, че сж изгубили вече своята свежестъ.

Даваме горнитѣ примѣри, безъ да влизаме въ какви да било разисквания, ни научно-биологични, ни астрологични. Даваме ги, защото сж едни отъ рѣдкитѣ явления въ живота, които тъкмо затова, може би, навеждатъ човѣка на интересни размисли.

П. М-въ

Елементарни астрологични комбинации

3. Планети въ аспектъ.

(продължение)

Когато две планети сж свързани съ аспектъ, тѣ действуватъ задружно. При това тѣ могатъ да си помагатъ или да си прѣчатъ една на друга. Естествено, въ резултатъ се получаватъ най-различни ефекти — отъ най-добри до най-неблагоприятни.

Трѣбва да предупредимъ, че сега засѣгаме една отъ най-труднитѣ области на астрологията, мненията върху която още не сж напълно установени.

Наблюденията сж показали, напр., че хармоничнитѣ аспекти не всѣкога създаватъ способноститѣ, които обикновено се очакватъ отъ тѣхъ. И обратно, дисхармоничнитѣ аспекти не винаги съответствуватъ на неджзи въ характера на индивида. Напротивъ, понѣкога тѣ бележатъ нѣкакво качество, което, обаче, се натѣква на вътрешни или външни спѣнки при своето проявление.

Сжщо така и постиженията при добритѣ аспекти не винаги сж блестящи. Отъ друга страна, успѣхътъ при лошитѣ аспекти съвсемъ не е безусловно изключенъ, а само идва по-късно и следъ по-малки или по-голъми затруднения.

Въ всѣки случай, много модерни автори, между които и председателътъ на дружеството на английскитѣ астролози — Картеръ — признаватъ, че характеристикитѣ, които традицията дава за разнитѣ аспекти между две дадени планети съ така нареченитѣ астрологични афоризми, иматъ само относителна, а въ много случаи — съмнителна стойностъ.

Ние ще се опитаме да дадемъ онова, което споредъ мнението на мѣродавни автори може да се смѣта като по-сигурно или поне по-вѣроятно върху тая материя.

При преценката на единъ аспектъ трѣбва да се опредѣлятъ три момента: силата, качеството и посоката на влиянието му.

1. Сила на аспекта.

Тя е резултанта отъ силитѣ на елементитѣ, които влизатъ въ състава на аспекта. Тия елементи, както се знае, принадлежатъ къмъ четири категории:

1. силата на планетитѣ споредъ тѣхната природа или естественъ рангъ,
2. силата на аспекта, който ги свързва; освенъ това, трѣбва да се взематъ подъ внимание още и аспекти тѣ, които всѣка огъ дветѣ планети получава по отдѣлно,
3. силата на планетитѣ споредъ тѣхното положение по знакъ и
4. силата на планетитѣ споредъ положението имъ по домъ.

Тукъ ще разгледаме първата и втората точка, тѣй като нашата задача засега не е да правимъ пълна преценка на силата на аспекта съ

огледъ на всички фактори, а само съ огледъ на два отъ тѣхъ — планетитѣ и свързващия ги аспектъ.

1. Сила на планетитѣ.

При равни други условия, аспектитѣ на бързитѣ, долни или вътрешни планети, т. е. тия, орбититѣ на които сж включени въ орбитата на земята, значи, Меркурий и Венера, сж по-слаби.

Аспектитѣ на по-бавнитѣ, горни или външни планети, разположени вънъ отъ орбитата на земята — Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ и Нептунъ — се смѣтатъ силни.

Силни сж сжщо и аспектитѣ на свѣтилата — Слънцето и Луната.

2. Сила на аспектната връзка.

Тя зависи отъ вида, точността и фазата на аспекта, т. е. отъ това, дали той се намира въ периодъ на образуване или разпадане.

а) Видъ на аспекта. Както е известно, разнитѣ аспекти форми иматъ различна мощъ. Ние ще ги дадемъ наново въ низходящъ редъ на гѣхната сила:

съвпадъ	—	0° или 360°
опозиция	—	180°
тригонъ	—	120°
квадратъ	—	90°
секстилъ	—	60°

Освенъ гореспоменатитѣ голѣми аспекти, традицията познава и по-малки, следователно, по-слаби аспекти. Най-важниятъ отъ тѣхъ е полуквадратътъ — 45°, който представлява страна на правиленъ, вписанъ въ Зодиака осможгълникъ. Слабо дисхармониченъ. Обсегъ 3°;

полусекстилътъ — 30°, страна на правиленъ, вписанъ въ Зодиака дванадесетожгълникъ. Действие слабо хармонично, орбисъ 2°;

квадратъ и половина — 135°, слабо дисхармонично влияние, орбисъ 2°;

150°, влияние слабо дисхармонично, орбисъ 2°.

Къмъ тия традиционни аспекти Кеплеръ бѣ прибавилъ между друго и

хармоничния аспектъ отъ 72° — страна на правиленъ вписанъ въ Зодиака петожгълникъ и

аспекта отъ 36° — страна на правиленъ, вписанъ въ Зодиака десетожгълникъ.

Видни модерни астролози, следвайки примѣра на древността, работятъ само съ първитѣ петъ голѣми аспекти, къмъ които обикновено прибавятъ и паралела, когото разглеждатъ като единъ видъ съвпадъ (вижъ главата за аспектитѣ въ „Астрологични елементи“).

За начеващия е не само достатъчно, но и въ висша степенъ препоръчително да работи само съ голѣмитѣ аспекти.

б) Точность на аспекта. При равни други условия, най-силно действува, разбира се, точниятъ аспектъ.

Като силенъ може да се смѣта единъ аспектъ, неточността на който е по-малка отъ половината отъ допустимия орбисъ, а като слабъ,

когато неточността е по-голяма отъ тая мѣрка (вижъ главата за аспекти въ „Астрологични елементи“).

в) Фаза на аспекта. При равни други условия, както се знае, единъ аспектъ въ приближаване е по-силенъ отъ единъ отдалечаващъ се аспектъ.

II. Качество на аспекта.

То зависи отъ качеството на гореспоменатитѣ негови четири компоненти.

1. Естество на планетитѣ.

Нѣма нужда да се доказва, че две добри планети (Слънце, Юпитеръ, Венера), две неутрални (Луна, Меркурий, Нептунъ), две дисхармонични (Сатурнъ, Марсъ, Уранъ) или две планети, принадлежащи на различни групи, ще наложатъ различенъ отпечатъкъ върху качеството на аспекта, както и че този отпечатъкъ ще бѣде въ духа на тѣхния характеръ.

Въ тоя смисълъ се казва, че влиянието на добритѣ аспекти между добри планети е добро, влиянието на лошитѣ аспекти между лоши планети е лошо, а влиянието на добритѣ аспекти между лоши планети или на лошитѣ аспекти между добри планети е срѣдно.

Както се знае, при аспекти се взиматъ въ смѣтка освенъ планетитѣ още и нѣкои математически точки, като напр. луннитѣ вжзли, т. е. пресѣчнитѣ точки на орбитата на Луната съ еклиптиката.

Интересно е, че статистичната астрология, която отхвърли нѣкои положения на традицията, потвърди значението на луннитѣ вжзли, дори и това на вжзлитѣ на нѣкои други планети, съ които традиционната астрология въобще не работи (К. Крафтъ).

Приема се, че луннитѣ вжзли не могатъ да хвърлятъ, а само получаватъ аспекти отъ планетитѣ.

Това важи и за асцендента, т. е. пресѣчната точка на еклиптиката съ източния хоризонтъ на дадено мѣсто въ даденъ моментъ, а така сжщо и за зенита — пресѣчната точка на еклиптиката съ горния меридианъ на дадено мѣсто въ даденъ моментъ, които сжщо сж издържали провѣрката на статистичния методъ.

Относно характера на тия астрономични мѣста важатъ следнитѣ положения:

на горния луненъ вжзелъ се приписва юпитерово влияние,

на долния — сатурново естество;

асцендентътъ има отношение къмъ здравословното, морално и интелектуално състояние на индивида, а

зенитътъ — къмъ социалното положение на сжщия.

(следва)

Златното сѣчение

Двусмислени сѣ сведенията, които нашитѣ сѣтивни ни даватъ за външния свѣтъ. Наистина, на първо време смисълътъ на тѣхнитѣ показання изглежда ясенъ и простъ: тая кжща е червена, тоя камъкъ е тежкъ, тая ябълка е вкусна — нищо не може да бжде по-ясно отъ това. Ала има и измами на сѣтивата. Интересното е, че въ такива случаи ние не се довъряваме тъкмо на окото, нашето най-важно познавателно сръдство. Когато се съмняваме въ реалността на нѣщо, ние бихме желали да го пипнемъ, да го похванемъ, както правятъ малкитѣ деца, и едва когато можемъ да направимъ това, ние сме убедени, че не се касае за нѣкаква измама. Общо взето, обаче, нашитѣ сѣтивни ни обслужватъ добре въ царството на материята. Ние нѣма отъ какво да се боимъ, защото притежаваме сигурни мѣрки — можемъ да теглимъ, да мѣримъ, да определяме точно нѣщата.

Но това царство на материята не е цѣлия свѣтъ. То не обхваща онази областъ отъ нашето сжщинско битие, която е достъпна само за душата, за вътрешното преживяване. Тамъ спира измѣримостъта. За да опишемъ тоя втори свѣтъ, трѣбва да си служимъ съ думи отъ съвсемъ други области — ние говоримъ за една трогателна преживелица, за едно потресаещо чувство. И тъкмо тукъ се явява она скритъ смисълъ на нашитѣ сѣтивни познания — това, което се чете между редоветѣ на тѣхнитѣ показання.

Нашето ухо долавя тонове — високи и низки, силни и слаби, но освенъ това ние усѣщаме, че това е музика, хубава и значителна музика. Нашето око ни показва една сграда съ нейнитѣ свѣтли колони и тъмни прозорци, но освенъ това, ние чувствуваме колко хармонично и ясно е разпредѣлена, колко хубава е тая сграда! Накждето и да се обърнемъ, ние чувствуваме хармонията на космоса, стига само да сме възприемчиви за нея. Правилнитѣ движения въ нашата слънчева система и правилната форма на кристалитѣ, вътрешниятъ и външенъ строежъ на растения и животни, структурнитѣ закони на живописъта и музиката — въ основата на всичко това трѣбва да има единъ скритъ законъ, единъ законъ, който владѣе и насъ и ни се изявява като дълбокъ копнежъ къмъ съвършенство.

Философската школа на питагорейцитѣ е направила за пръвъ пътъ смѣлия опитъ да издири тоя законъ на хармонията. Законитѣ на математиката, казваха тѣ, сѣ закони на всичко сжществуващо. Богъ работи съ мѣрка и число! И както можяха да сведатъ хармонията на тоноветѣ до прости числени отношения, както дириха и намѣриха тайнственитѣ отношения между числата, така тѣ откриха и въ златното сѣчение едно хармонично, приятно отношение на две отсѣчки. Това „божествено отношение“, сжщностъ на всѣка хармония, упражни грамадно влияние върху гръцкото изкуство, а по-късно и върху това на Ренесанса.

Една отсѣчка е раздѣлена споредъ златното сѣчение, когато по-малката частъ се отнася къмъ по-голѣмата така, както по-голѣмата — къмъ цѣлата отсѣчка, следователно, къмъ сумата на дветѣ части. Ако раздѣлимъ една отсѣчка отъ 8 см. въ отношение 3:5, то това отговаря

донѣкѣде на златното сѣчение, тъй като 3:5 е почти равно на 5:8. Отъ това отношение могат да се получатъ чрезъ просто събиране редица подобни дѣления, която отива до безкрайностъ. 5:8 е почти равно на 8:13, последното отношение пъкъ почти е равно на 13:21, равно на 21:34 и т. н.

Йоханесъ Кеплеръ, великиятъ нѣмски астрономъ, въ своята „Хармония на космоса“, издадена презъ 1619 г., е свързалъ златното сѣчение съ първичната идея за създаването. „Както бащата създава сина, последниятъ — другъ синъ, всѣки по свое подобие, така при златното сѣчение, като се прибави по-голѣмата частъ къмъ цѣлото, получениятъ сборъ заема мѣстото на цѣлото, а предишното цѣло става по-голѣмата частъ“.

Богъ работи съ мѣрка и число. Когато питагорейцитѣ намѣриха строежа на златното сѣчение въ пентаграмата, разбулиха ли тѣ великата тайна на Твореца, откриха ли строителния планъ на свѣта, първичния законъ на всѣка хармония? Има естетични образования отъ другъ видъ: симетрия и паралелизъмъ, свързване на кръга съ тригълникъ и разни други правилни форми. Обаче, изглежда, че златното сѣчение заема особено мѣсто. Законътъ на неговото образуване не е така очевиденъ, както при другитѣ съединения на форми. То носи въ себе си една вътрешна хармония, една ясна и естествена връзка на частта съ цѣлото, една благородна, добре отмѣрена общностъ на пропорцитѣ, които никога не могат да си противоречатъ, защото сж—да се изразимъ съ хубавата мисль на Кеплера — отъ сжщата плътъ и кръвъ. Човѣкъ не е измислилъ златното сѣчение, природата сама се стреми постоянно къмъ него. Тя се старае да изпълни своя собственъ законъ. И когато се опитаме да изразимъ тоя законъ на езика на математиката, то това не е суха теория, а едно възшебно възпоменание за онова първично знание, което ние, като деца на природата, носимъ въ себе си.

П е н т а г р а м а т а. Ако се прокаратъ всички диагонали въ единъ правиленъ петогълникъ, получава се „петолъчната звезда“ или пентаграмата, една фигура, на която въ продължение на хилядилѣтия се е приписвало тайнствено значение. Странитѣ на пентаграмата се раздѣлятъ взаимно въ златно сѣчение.

Благородството на човѣшкото тѣло. Всички измѣрения на Аполона Белведерски, това възплъщение на гръцкия идеалъ за красота, се получаватъ непосредствено отъ правилото за златното сѣчение. Последното разлага цѣлата дължина на една по-малка частъ — горната частъ на тѣлото — и на една по-голѣма частъ — тазътъ и краката. Останалитѣ мѣрки се получаватъ, като се извади по-малката частъ отъ по-голѣмата и тоя процесъ се продължи по-нататкъ. Вътрешната връзка, която свързва така полученитѣ величини, „единството на строителния планъ“, става ясно едва при това математическо разлагане. Нейното сжествуване, обаче, ние чувствуваме и безъ това пояснение при наблюдаване хармоничната пластика на статуята.

Растежътъ на растението въ неговото постоянно напредване води често сжщо така къмъ златното сѣчение, дори тамъ, дето нешколуваното око не различава никакво правило. Отсѣкитѣ между отдѣлитѣ възли на едно малко клонче отъ топола, да речемъ, се намиратъ

въ отношения, опредѣлени отъ златното сѣчение, и тѣзи отношения се запазватъ и при по-нататъшното надлѣжно нарастване.

Благородното животно. Измѣренията на конското тѣло сж подчинени на закона на златното дѣление. Ако вземемъ височината на задницата за основа, то насвѣкжде се получаватъ „златни право-жгълници“, т. е. право-жгълници, чиито страни сж образувани споредъ златното сѣчение. Сжщо и шията и главата се подчиняватъ на сжщата основна мѣрка, въпрѣки жгѣла, който тѣ образуватъ съ осьта на тѣлото — единъ жгълъ, който е жгълъ на правилния петожгълникъ!

Симетрия въ природата. Чудноватитѣ образувания на снѣжнитѣ кристали иматъ като основна форма шесто-жгълника, обаче и тукъ може да се докаже, че неравни отсѣчки често се намиратъ въ отношение на златно сѣчение. У нѣкои скални кристали се срѣщатъ въпроче-мъ правилни петожгълници, и възможно е питагорейцитѣ да сж били подтикнати отъ тѣхъ къмъ изследвания върху закона на хармонията.

Симетрия и въ строителното изкуство. Браманте, строителътъ на черквата „Свети Петъръ“ въ Римъ, е далъ на мощната сграда една строго симетрична, хоризонтална проекция, изведена отъ квадрата. При установяването на отдѣлнитѣ размѣри, обаче, той се е ржководилъ отъ златното сѣчение.

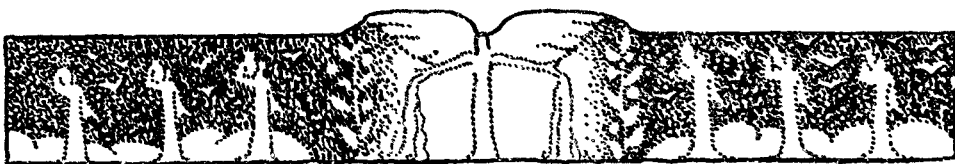
Хармония. На Тициановата „Почиваща Венера“ може особено добре да се посочи, какъ отношението на златното сѣчение прониква цѣлото творение, какъ единъ едничкъ винаги повтарянъ принципъ на дѣление, установява най-важнитѣ точки на композицията и сякашъ създава за фигуритѣ една невидима опорна система, достъпна само за подсъзнанието. Форматътъ на картината е така избранъ, че половината диагоналъ е толкова голѣмъ, колкото по-голѣмата частъ отъ ширината на картината.

Построена съразмѣрностъ. Албрехтъ Дюреръ се е занимавалъ много съ математическитѣ основи на художествената композиция и ни е оставилъ множество конструкции и учебни примѣри. Особено сж го интересували пропорциитѣ на човѣшкото тѣло. Означи ли се цѣлата дължина съ D , то горната частъ на тѣлото, напримѣръ, трѣбва да бжде $\frac{1}{2}$, главата — $\frac{1}{8}$, лицето, а сжщо така и дължината на ржката — $\frac{1}{10}$ отъ тая дължина.

Пресмѣтната красота. Съ своето ново чувство за свѣта Ренесансътъ събуди вкусъ къмъ точната конструкция. Италианскитѣ майстори-строители отъ тая епоха сж работѣли почти изключително съ златното сѣчение — понѣкога съ една почти смайваща простота и последователностъ.

Растението-пентаграма. При всичката неправилностъ, която показва бръшляновия листъ въ подробноститѣ, основното сродство съ формата на петожгълника се налага. Изглежда, като че ли растението се стреми къмъ златното сѣчение, като че ли природата се мжи да дойде колкото е възможно по близко до идеалната математическа форма.

Хармония на формата и тона. Цигулкитѣ на старитѣ италиански майстори могатъ да се изведатъ отъ пентаграмата, като основна фигура, до последнитѣ подробности. Човѣкъ неволно си спомня идеитѣ на питагорейцитѣ, които поставиха хармонията на тоноветѣ въ тѣсна връзка съ тия на числата и формитѣ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Красиви сж разговоритѣ съ Учителя следъ лекцияга. Тогава се създава особена атмосфера, която е въ свръзка съ предмета на токущо държаната лекция, въ свръзка съ състоянието на душитѣ, съ характера на момента, съ обстановката и пр. Всичко тамъ става импровизирано, непринудено, проникнато съ една вътрешна красота и естественостъ.

Следъ сутриннитѣ упражнения ние сме отново въ салона. При пияното се упражнява новата пѣсень „Сила, здраве е богатство“. Какъ се чувства вътрешната сила, творческата мощъ на новата пѣсень. Живо чувствувашъ, какъ съ вълнитѣ на тая пѣсень се вливатъ въ организма животворни струи отъ цѣлия всемиръ, и тия струи внасятъ въ човѣка здраве, сила, животъ, радостъ, свежестъ и желание за работа! Какво мощно сръдство е тая пѣсень за обновяване на здравия и за лѣкуване на болния! Създадена е красива музикална атмосфера.

Изпѣва се пѣсеньта: „Давай, давай“. Става въпросъ за вътрешната идея на тая пѣсень. Учителтъ казва:

— Въ пѣнието има две положения: ще пѣешъ, за да дадешъ нѣщо и ще пѣешъ, за да вземешъ нѣщо. При тия две положения ще имашъ съвсемъ различни вътрешни състояния. При пѣсеньта „Давай, давай“ трѣбва да вложите любовта. Когато пѣешъ тая пѣсень, трѣбва да вложишъ чувството, че давашъ на този, когото обичашъ. Само на този, когото обичашъ, можешъ да давашъ. На този, когото не обичашъ, не можешъ да давашъ. Щомъ не искашъ да давашъ, ти не можешъ да пѣешъ тая пѣсень. Щомъ искашъ да давашъ, ти можешъ да я пѣешъ хубаво. Като обичашъ нѣкого, ти му давашъ.

— Какъ може човѣкъ да получи вдѣхновение при пѣнието?

— Като пѣешъ, кажи си, че пѣешъ за ония музиканти, които сж вътре въ тебе. Когато пѣешъ, пѣй за всички, за Цѣлото, за Великото въ свѣта! И при това съзнание всички противоречия въ тебе изчезватъ. Противоречия има само въ частитѣ, но въ Цѣлото нѣма никакви противоречия.

Когато имашъ вътрешенъ потикъ да пѣешъ, непременно пѣй! Ако не пѣешъ тогава, ти се осакатявашъ. Така правете, за да станете пѣвци.

— Какъ се обяснява, че въ днешната епоха има особенъ разцвѣтъ въ музиката?

— Човѣчеството минава днесъ презъ най-голѣми страдания и

изпитания, и по единъ целесъобразенъ законъ музиката е направила особенъ напредъкъ, за да може човѣчеството да ги мине по-леко.

Като минатъ сегашнитѣ изпитания, иде една велика музика.

— Днесъ ли човѣчеството е достигнало до най-голѣмия разцвѣтъ въ музиката?

— Мнозина мислятъ, че музиката сега се е развила повече, отколкото всѣки другъ пѣтъ. Това е право въ този смисълъ, че ние сме станали по-способни да разбираме музиката, а не че тя сега се е развила. Преди днешната музика посветенитѣ преди хиляди години въ оркестри и хорове сж упражнявали една музика, която хората тепърва ще я чуятъ.

— Защо сж страданията въ свѣта?

— Не можешъ да живѣешъ на земята, ако не страдашъ и не се радвашъ. Истинскитѣ страдания и истинскитѣ радости сж, когато страдашъ и се радвашъ за Цѣлото, за Великото въ свѣта.

Вие разглеждайте нѣщата отъ гледището на Цѣлото. Щастието на всички хора е мое щастие. И скръбта на всички хора е моя скръбъ.

Нѣкой казва: „Да се пожертвуваме за Цѣлото“. Това пожертвуване за Цѣлото ще дойде по-после. Ти никога не можешъ да се пожертвувашъ, ако не разбирашъ страданията и радоститѣ. Като се пожертвувашъ, ще излѣзешъ надъ скърбитѣ и радоститѣ — къмъ нѣщо по-велико.

Страданието удѣлжава живота, а неразбранитѣ радости го скжсаватъ. Трѣбва да прекарашъ 100 скърби, за да можешъ да издържишъ и разберешъ една истинска радостъ. Страданието е приготвление за радостта. Като минешъ 99 страдания, тогава стотното преживяване ще бжде радостта. Страданието съществува като психологическа необходимостъ за радостта. Това е само за днешната фаза въ развитието на човѣчеството. Азъ говоря за страданието, а не за мъчението.

— Каква е разликата между страданието и мъчението?

— При мъчението слизашъ надолу, а при страданието излизашъ навънъ. При мъчението нѣма разрешение, а при страданието има. При мъчението нѣма отворена врата, а при страданието има.

— Кое е най-нужното въ днешния моментъ?

— Сега нека да се приложи любовта. Да дойдемъ до оная любовъ, въ която нѣма никакъвъ примѣсъ. Тая любовъ като отиде при мъртвия, той възкрѣсва. Като отиде при бедния, той става богатъ. Като отиде при болния, прави го здравъ. Любовта прощава. Тя и въ ада да отиде, всички укротява.

Човѣкъ, който не е облѣченъ съ дрехата на Любовта, Мждростта и Истината, не е още човѣкъ.

Има една позлатена любовъ. Малката любовъ е позлатената любовъ. За мене любовъ е това, което не е позлатено. Каквото и да я правишъ, не се мѣни, остава си сжщата. Това, което хората наричатъ любовъ, е позлатена любовъ.

Любовъ, която има ограничения, не е любовъ. Едно блато, което пресъхва, не е блато.

Любовта изисква пълна чистота. Тя отхвърля всѣка нечистота.

Човѣкътъ на любовта не може да направи престѣпление. Любовта е наука. Ти можешъ да любишъ едно същество, но не и да го притежавашъ. Да любишъ, значи да се учишъ, но не да притежавашъ.

Като любишъ, ти се учишъ, четейки това, което Великото е написало въ този, когото обичашъ.

Не те обича единъ човѣкъ. Остави го свободенъ, Не му се сърди и не го ограничавай. Ти разрешавашъ единъ въпросъ, защо не те обича той. Ако изгубишъ време за това, ще изгубишъ условията за този животъ. Остави този въпросъ неразрешенъ. Той въ бъдеще ще се разреши.

— Какъ може да се задържи любовта?

— За да задържи човѣкъ любовта, трѣбва да мисли за силата, свѣтлината, благостта и милосърдието. Тогава тя ще остане при него.

Проявата на любовта е по-важна, отколкото да разсждавашъ, дали нѣкой заслужава обичта ти или не, дали нѣкой те обича или не.

Сега мнозина сж минали презъ разочарованието на любовта и сж изгорѣли. Въ Божествената любов нѣма изгаряне.

Любовта не е химера. Тя е най-реалното нѣщо. Вие сте опитали нѣщо отъ трошицитѣ на любовта. Сега нѣкой носи само отъ трошицитѣ ѝ.

Всички богатства на онзи човѣкъ, който ви обича, сж на ваше разположение. Щомъ обичашъ Бога, всичкото Му богатство е на твое разположение. И понеже Великата Разумностъ въ свѣта ни обича, то тя всѣки день ни поправя работитѣ. Закжсали сте духомъ, обезвѣрили сте се. Тя поправя работитѣ.

Любовта никога не се захласва. Тя не те чака да кажешъ, какво ти липсва. Тя ти даде това, отъ което се нуждаешъ, и си върви. Любовта е, която дава всичко.

Каквото си взелъ въ торбата си, давай го. И каквото давате, то ще се увеличава въ васъ!

Който люби, той познава Безграничния. Когато нѣкой те обича, той обича божественото въ тебе. Ти се радвай, че той обича Безграничния! Не се мѣсете. Кой когото обича, да го обича! И защо го обича, ова е негова работа. А пъкъ като обича него, той обича и тебе!

Обичашъ нѣкого и казвашъ: „Той е много добъръ“. Значи обичашъ го за любовта, която е въ него!

Когато мина покрай нѣкоя круша, виждамъ, че не сж узрѣли плодетѣ ѝ, но когато дойде лѣтото, ще узрѣятъ. Значи, когато видите че нѣкой човѣкъ не е добъръ, не на време сте отишли, но когато дойде лѣтото, колко добъръ ще бжде! Вие искате да ви обича нѣкой, но той не може да ви обича; той нѣма още узрѣли плодове. И какво казва: „Елате следъ единъ месецъ“. И тогава ще ви обича. Досега сте яли все зелени сливи; зрѣли не сте яли!

До сега вие сте се учили да благодарите, когато нѣкой ви даде нѣщо. А пъкъ сега ще се учите да благодарите, безъ да сте получили нѣщо — когато подаръцитѣ отидатъ на друго мѣсто.

Човѣкъ, който не обича Истината, красивъ не може да стане. Човѣкъ, който не обича Мждростта, свѣтълъ не може да стане. Човѣкъ, който не живѣе въ любовта, топълъ не може да стане!

Пробниятъ камъкъ на любовта е страданието. Това, което може да задоволи страданието, е само любовта. Когато дойде любовта, страданието се задоволява. Щомъ страданието се задоволи, любовта е дошла.

Човѣкъ остарява отъ тревоги. Той е научилъ изкуството за остаряване. Сега трѣбва да учи изкуството за подмладяване.

Нѣкой ти е направилъ услуга, и ти го обичашъ. И безъ да ти е направилъ услуга, да го обичашъ!

Нашата любовъ е любовта на цѣлото Битие! Като дойде любовта при васъ, вие ще обгърнете земята. Сега земята ви обгръща. Като дойде любовта, ще имате чувството, че сте обгърнали земята и вие я носите!

Думитѣ мразя и мразъ сж близки. Който те мрази, той ти отнема топлината, а пъкъ който те обича, той ти дава топлина. Любовта къмъ себе си е създала леда. Говоря символично. Любовта къмъ ближния е разтопила леда. А пъкъ любовта къмъ Цѣлото ще раздаде всички тия блага на всички хора, на всички същества.

Когато не обичашъ единъ човѣкъ, ти казвашъ: „По кой начинъ мога да му направя добро?“ Щомъ го обичашъ, ти знаешъ, какъ да му направишъ добро, и много майсторски го правишъ. Този, който те обича, е толкова досѣтливъ! Любовта има едно особено качество: досѣтливостта.

Има едно шише съ чиста вода. Двама души искатъ да взематъ първи тая вода. Така се ражда злото. И на извора могатъ да се скаратъ, понеже всѣки може да иска да бѣде пръвъ. Всѣки да отстъпва на другия.

Въ всичко онова, което е около васъ и отъ което се ползвате, има вложено нѣщо божествено, напр. въ свѣтлината, въ въздуха и пр.

Като дойде болестта, не вѣрвай въ нея. Вѣрвай въ силата, въ свободата, въ живота. Въ онова, което не е добро, не вѣрвайте. Онова, което ви говори слънцето, е вѣрно.

Въ щастieto е Богъ. Въ всичко добро е Богъ. Радвай се на слънцето, че си вѣрви по пѣтя. Радвай се на птичките. Доброто е единъ великъ ангелъ. Той носи богатства и раздава плодове.

Красивото пребивава въ човѣка, само че не е още проявено. Има велики заложби въ човѣка. Азъ нося една ябълчна сѣмка. Тя е ябълково дърво, само че още не е проявено. Вие сте още непроявени. Вие всички сте богати, щастливи и силни, но не знаега това. Сега искамъ да ви убедя въ това. Ще кажете: „Кѣде е богатството ни?“ То е вложено нѣкъде.

Душата е толкова голѣма, че тя е по-голѣма отъ цѣлата вселена. Васъ сж ви излѣгали, че нищо не сте. Единъ день ще светнете!

Нѣкои хора сж вече напжпили, и следъ нѣколко години ще цѣвнатъ. И тогава ще дойдатъ пчелитѣ.

— За колко време човѣкъ може да се избави отъ своитѣ заблуждения?

— Единъ охлювъ за колко време ще измине 100 километра? За стотина години. А пъкъ единъ автомобилъ за 1—2 часа. Ако си разуменъ, този пѣтъ, който ти предстои, ще го изминешъ за една година, а пъкъ ако не си разуменъ, за стотина години.

— Какъ може човѣкъ да развие поетичната страна на своето естество?

— За да стане човѣкъ поетъ, той трѣбва да благодари за всичко.

Идва една епоха съ красиви условия. Има за какво да живѣятъ хората. Всѣки день човѣкъ да добива нѣщо хубаво: по малко животъ, по малко свѣтлина и по малко свобода.

Когато искатъ да поставятъ нѣкого за касиеръ, по-рано го изпитватъ. Турятъ го между 100 отворени каси и следятъ, дали ще вземе или не. Ако вземе, не е за касиеръ. Ако не вземе, той е за касиеръ. И вие сте пратени на земята, защото ви готвятъ за важна служба, за важна работа, и сега ви изпитватъ, дали ще вземете или не отъ касата.

Д. Антонова

Какво съмъ азъ безъ тебъ, любовь

Какво съмъ азъ безъ тебъ, любовь, безъ тебе, слънце,
разпръснало лжчи, събуждащи животъ?
Какво съмъ азъ безъ тебъ, животъ, поклналъ въ мъничкото зрънце,
безъ тебе, топлина, родила златенъ плодъ?

Какво съмъ азъ безъ тебъ, любовь, безъ тебе огънь неугасващъ,
когато зима е отвънъ?
Какво съмъ азъ, и моя домъ, и мойтъ пѣсни и надежди,
безъ тебъ, божествений огънь!

Молитвата на малкото планинско цвѣте

Прати ми, Господи, росица,
прати ми топлина,
за да се радва сърдчице ми
на Твоигѣ блага.

За Тебе азъ ще се обличамъ,
за Твойта свѣтлина,
съсъ багри, взети отъ китежа
на свѣтлата джга.

И който мине покрай мене,
въвъ този чуденъ мигъ,
ще го приветствамъ въ Твое име,
О, Господи великъ!

Защо кокичето е бѣло

Очудено въ снѣга надникна
Съсъ бузи алени дете,
Наведе се и въ мигъ съ усмивка
Повдигна бѣличко звънче.

Кокиче! викна въ буйна радостъ,
Кокиче! Иде пролѣтъта!
Защо ли пѣкъ въ одежда бѣла
То се облѣкло въвъ студа?

Разтвори се звънчето нѣжно
И думи тихи прозвѣни,
Въ душата на детето трепна
Отъ друго царство свѣтлина.

„Ще идватъ после въ изпревара
Цвѣтя следъ мене не едно,
Ще ти разказватъ за сърцето,
За чуднитѣ му дарове.

Едничко само азъ избързахъ
Да кажа рано въ пролѣтъта,
Че дверитѣ на обичъ свѣтла
Градятъ се само съ чистота.

Затуй е мойта дреха бѣла
Всрѣдъ тия бѣли снѣгове.
Въвъ нея ангелъ чистъ втѣкалъ е
Най-чиститѣ си блѣнове“.

S.

Какво има по-нататѣкъ

Всѣки пжтъ когато погледа се спира по равната, или вълно-образно извита, или неправилно начупена линия на хоризонта, той пита мълчаливо: какво има по-нататѣкъ? Защото тази линия, дори и когато се губи нейде въ дълбочината, е само илюзоренъ предѣлъ между нашия малѣкъ свѣтъ и другъ по-голѣмъ, незнаенъ, който примамва погледа и ума. И никога окото не предвижда, колко нови картини и панорами ще му открие тази линия, когато се мѣни и пжтува въ безкрая. И никога умътъ не ще обхване неизмѣримото богатство отъ впечатления, което се разкрива за него въ пространство и време. Като миражъ въ пустиня вѣчно бѣга отъ очитѣ тази разнообразна линия на хоризонта и увлича въ следитѣ си копнежа на сърдцето и ума на човѣка по незнаниято, непостижимото. Какво има по-нататѣкъ, пита той загледанъ далече предъ себе си.

S.

П Р И Т Ч И И П Р И К А З К И

Светията и каменаря

Единъ светия живѣлъ въ продължение на двадесетъ години въ една гора, дето събиралъ пръчки, отъ които правѣлъ кошнички. Отъ време на време той слизалъ въ близкия градъ да продава кошничкитѣ си, за да се прехранва. На пѣтя, по който минавалъ, той постоянно виждалъ да седи единъ каменаръ — беденъ, благочестивъ човѣкъ, който по цѣли дни чукалъ камъни и едва смогвалъ да прехранва семейството си. Като виждалъ светията, натоваренъ съ кошничкитѣ, каменарътъ го поканвалъ при себе си, да хапнатъ и да си поговорятъ. Светията оставалъ много доволенъ отъ каменаря и постоянно се молѣлъ на Бога да подобри материалното му положение, да се не измъчва. Богъ, обаче, не отговарялъ на молитвата му и му давалъ да разбере, че ако положението на каменаря се подобри, характерътъ му ще се изопачи. Светията, обаче, не можелъ да си представи, какъ е възможно да се развали такъвъ добъръ човѣкъ като каменаря и затова не преставалъ да настоява въ молитвитѣ си, да облекчи Богъ неволята му.

Най-после Богъ решилъ да изпълни молбата на светията. Той му открилъ кжде имало заровено голѣмо богатство и му рекълъ да открие това на каменаря. Светията веднага завелъ каменаря на посоченото отъ Бога мѣсто и му казалъ да разкопае земята, за да извади скритото богатство. Каменарътъ разкопалъ мѣстото, което светията му посочилъ и наистина намѣрилъ голѣмо имане. Като го извадилъ, той си отишълъ радостенъ у дома съ намѣрение добре да използва това нечакано богатство. И наистина, следъ нѣкой и другъ день, той започналъ да строи кѣща. Като се свършила кѣщата, той я мобилиралъ добре, пренесълъ се въ нея съ семейството си и започналъ да живѣе нашироко. Въ скоро време той се прочулъ изъ цѣлата околностъ като виденъ човѣкъ, голѣмъ богаташъ, който ималъ голѣма сила и влияние между хората. Затова и билъ назначенъ за пръвъ министъръ въ държавата.

Светията продължавалъ да плете кошнички въ гората и да слиза въ града да ги продава. Той минавалъ все по сѣщия пѣтъ, но вече отдавна престаналъ да вижда каменаря. Веднѣжъ като вървѣлъ по една улица въ града, той срещналъ каменаря, зарадвалъ се, че го видѣлъ и го спрѣлъ да си поговорятъ. Ала нѣкогашниятъ каменаръ, облѣченъ разкошно сега, надменно го изгледалъ и му казалъ: Кой си ти? Какъ смѣешъ да ме безпокоишъ? Азъ не те познавамъ, навѣрно ти имашъ грѣшка, като мислишъ, че съмъ твой познатъ.

Светията се отдръпналъ на страна и дълбоко се замислилъ. Но понеже познавалъ добре промѣнливото човѣшко сърдце, обяснилъ си поведението на каменаря. Видѣлъ той, че каменарьтъ, за когото нѣкога той така усърдно се молѣлъ на Бога да го избави отъ сиромашията, наистина забогатѣлъ и си подобрилъ положението, но сжщевременно погубилъ душата си. Все пакъ светията се обърналъ къмъ Бога съ молба да му покаже, какъ да изправи погрѣшката си. За да му даде единъ добъръ урокъ, Богъ изпратилъ при него единъ ангелъ. Ангелътъ се приближилъ при светията и започвалъ да го бие. Светията се намѣрилъ въ чудо. Следъ като ангелътъ го набилъ добре, казалъ му: Ти направи единъ несполучливъ опитъ. Ти пожела да се подобри материалното положение на каменаря, но съ това погуби душата му. Сега трѣбва да се молишъ да изправишъ по нѣкакъвъ начинъ погрѣшката си. Светията разбралъ, че той трѣбва на всѣка цена да изправи своята грѣшка и затова отишълъ въ пустинята, дето прекаралъ въ уединение, въ постъ и молитва, за да спаси душата на каменаря. И този пътъ Молитвата му била чута.

Противъ бившия каменаръ, сега пръвъ министъръ, започнали всевъзможни интриги, положението му се разклатило, срещу него се повдигнали какви ли не обвинения и преследвания, така че не следъ дълго той изгубилъ и властъ, и богатство. Той изпадналъ до такава степенъ, че трѣбвало отново да се върне къмъ първия си занаятъ. А светията, доволенъ, че изправилъ погрѣшката си, се върналъ отново въ гората и пакъ се заловилъ да плете кошнички. Когато отивалъ въ града да ги продава, той виждалъ каменаря на предишното мѣсто да чука камъни. Тѣ отново се сприятелили. Светията редовно започналъ да се отбива въ дома на каменаря. Последниятъ го приемалъ радушно, угощавалъ го и разговарялъ съ него. Единъ день каменарьтъ му казалъ: Помоли се на Бога да ми върне богатството. Първиятъ пътъ не можахъ да го оценя и го изгубихъ. При вида на такова голѣмо богатство азъ се възгордѣхъ, забравихъ Бога, отказахъ се и отъ тебе, но ако Богъ отново върне богатството ми, азъ ще изправа поведението си. — Не, втори пътъ не правя сжщата погрѣшка, отговорилъ светията.

* * *

Сждътъ на природата

Двама млади момци се влюбили въ една красива мома. Отъ ревностъ единиятъ отъ тѣхъ убилъ другаря си. Измъчванъ отъ съвестта си, той отишълъ при единъ мъдрецъ, служителъ на разумната Природа, и го попиталъ какъ да изкупи престѣплението си, дали да се предаде на властта или да чака природата да му наложи своето наказание.

— Сждията, отговорилъ му мъдрецътъ, осжда единъ престѣпникъ на нѣколко години строгъ тъмниченъ затворъ. Но знае ли той точно, на колко години трѣбва да го осжди? Той се ръководи отъ нѣкакви закони, но тия закони не сж написани отъ природата. Природата е опредѣлила точно за всѣко престѣпление съответенъ срокъ на наказание. Има много по-разумни начини за изкупване на едно престѣпление, отколкото обесването, затварянето и пр.

Като казалъ това, мъдрецътъ посъветвалъ момъка да се ожени

Г. Сжбевъ

Пробуденитѣ души

Онова, което радва и обнадежда човѣка днесъ, е че въпрѣки голѣмиятъ духовенъ мракъ, невежество и неразбиране на повечето хора по отношение на важнитѣ проблеми на живота, все пакъ има и такива, които виждатъ по-далече и разбиратъ смисъла на онова, което става въ свѣта. Това сж пробуденитѣ души.

Пробудени наричаме ония души, които сж излѣзли отъ черупката на своя егоизъмъ, освободили сж се отъ оковитѣ на традициитѣ и предразсѣдѣнитѣ, и сж се отдали въ служба на единъ възвишенъ идеалъ. Тѣ сж ония души, огрѣни отъ една нова свѣтлина, които виждатъ свѣта въ едно напредничаво озарение, т. е. такъвъ, какъвто ни го разкриватъ великитѣ Учители и посветени.

Пробуденитѣ души преставатъ да дѣлятъ хората на добри и лоши — за тѣхъ последнитѣ сж само живи души, които сж на различни степени на развитие, и които по различни пѣтища се стремятъ къмъ една и сжща целъ — съвършенство. Тѣ не се безпокоятъ, когато нѣщата ставатъ не така, както сж ги желали или предполагали. Не се обезсърчаватъ, като виждатъ колко далечъ сж още повечето хора отъ едно правилно разбиране на живота. Защото знаятъ, че въ природата има единъ разуменъ планъ, който постепенно се реализира. И това ще стане толкова по-скоро, колкото повече хора едновременно заработятъ за неговото реализиране и заживѣятъ съгласно принципитѣ на този планъ. Приемането на тѣзи принципи и заживяването съ тѣхъ води къмъ осъществяване на единъ новъ порядъкъ, който е хиляди пѣти по-добъръ отъ сегашния.

Основенъ законъ въ този новъ порядъкъ е Свободата. А най-добъръ методъ за неговото осъществяване е Любовта.

Отъ гледище на този висшъ порядъкъ всичко въ живота има своя целъ и смисълъ и съзнателно или несъзнателно се стреми къмъ своето предназначение.

Пробуденитѣ души пазятъ живота като нѣщо священо. Това правило се е считало за върховно и въ будийската религиозна философия. Тамъ го намираме изразено по следния начинъ:

„Животътъ е таинственъ даръ, священъ,
На всички същества еднакво драгоценъ,
Да се отнема, е грѣхъ неизплатимъ“.

Пробуденитѣ души приематъ смирено неизбѣжното, търсятъ само необходимото и правятъ възможното за днесъ. Различаватъ временното отъ вѣчното и никога не жертвуватъ великото зарадъ преходното. Тѣ добре виждатъ, малко говорятъ, добре слушатъ и разумно постѣпватъ. Тѣй чертаятъ тѣ мълчаливо пѣтя на възхода, по който рано или късно всички ще минатъ.

Пробуденитѣ души сж свѣтлината и радостта на живота. Тѣ сж желаното „утре“, къмъ което душитѣ мълкомъ се стремятъ.

за красивата мома, зарадъ която извършилъ престѣплението. — Ще ви се роди синъ, завършилъ той, и този синъ ще бже убитиятъ.

Момъкътъ постѣпилъ така, както го посѣветвалъ мѣдрецътъ. Наистина му се родилъ синъ — убитиятъ, който му причинилъ голѣми тѣдания. Но чрезъ тѣзи страдания той изкупилъ завинаги грѣха си.

Малкият даръ

Тъмна нощ е легнала върху морната земя. Душата ти копнѣе за свѣтълъ день. Животътъ е тъй угнетенъ днесъ! — — — И изъ дрезгавината на нощта прониква слънчевъ лжчъ въ твоя домъ. Въ тебъ настана нова радостъ, новъ животъ, новъ смисълъ и надежда. Това е малъкъ даръ отъ природата за тебъ, когото живота ограбва безмилостно всѣки день. Този малъкъ слънчевъ лжчъ идва да ти покаже пята къмъ извора на живота, изворътъ отъ който черпи животъ всичко живо върху земята

Следъ дълъгъ зименъ студъ, сковалъ всичко, настѣпватъ топли дни. Природата сама те изкарва изъ твоя затворъ навънъ. Ти тръгвашъ изъ полето, изъ гората, изъ планината. Дишашъ свободно, волно, благодатния свежъ въздухъ и ароматъ на настѣпваща пролѣтъ. Тя ти дава този красивъ даръ — въздуха. Въ кръвта ти настѣпва една обнова, която повдига функциитъ на тѣлото, на сърдцето, на ума. Обнова, която освобождава човѣка отъ много вериги, що зимата на живота създава. Въздухътъ, свежиятъ въздухъ е най-желания даръ, който природата ни дава. Безъ него нѣма животъ на земята. А ние, заровени въ голѣмия, мръсния, шуменъ градъ, колко малко се сѣщаме да оценимъ свежия, прѣсния въздухъ! Колко малко излизаме всрѣдъ природата за да го оценимъ и се ползваме на воля отъ тази върховна благодать!

Свѣтлина и въздухъ, ето първитъ нужди на живота. Това сж първитъ малки нагледъ, неосезаеми, но велики дарове, които Природата ни е дала. И цѣлиятъ ни животъ зависи отъ тѣхъ. Здраве, полетъ на мисълта, духовна широта зависятъ отъ нашето съзнателно отношение къмъ тѣхъ.

Дълъгъ пѣтъ е предъ тебъ. Носишъ тежкия товаръ на твоя собственъ животъ. Вървишъ изъ полета и планини. Имашъ нѣкаква цель, къмъ която се стремишъ. Тя е близка и толкова далечна. — — Въ твоя дълъгъ пѣтъ често сядашъ да почивашъ край бѣли извори и бистри потоци, да пиешъ и похапнешъ, да подкрепишъ силитъ си. Съ дълбока благодарностъ въ душата оценявашъ хлѣба, който ядешъ и чистата вода, която пиешъ. Само уморениятъ, гладниятъ, жадниятъ човѣкъ е въ състояние да оцени хлѣба и водата. Той вижда въ тѣхъ това велико благо, съ което природата дарява човѣка, за да поддържа всѣкидневното си съществуване. Колко много жертви и сили и трудъ и енергия сж необходими докато житното зърно стигне до състоянието на хлѣба, до положението да бѣде най-цененъ даръ за живота на човѣка! А водата? — Що е животъ безъ вода! — Въ нея е тайната на движението, на възрастването.

Малки нѣща, малки дарове, съ които природата обкичва живота на човѣка, ала тѣ сами сж нераздѣлна часть отъ самия животъ. И красивъ и смисленъ е живота съ тѣхъ Съ тия малки насжщни всекидневни блага ние сме така свикнали, че рѣдко дори се сѣщаме да благодаримъ за тѣхъ. Кой не се нуждае отъ въздухъ, отъ свѣтлина, отъ хлѣбъ и вода? Всички се ползваме отъ тия природни блага, безъ да си даваме смѣтка за тѣхъ. Тѣ сж условията и срѣдата, чрезъ които самиятъ животъ се проявява.

Въ живота на човѣка има още едно друго благо, което се явява най-голѣмиятъ духовенъ даръ, съ който природата го дарява. Това е

свободата, независимостта. Тя дава на човѣка истински сили за растене, за развиване, за усъвършенствуване. Тя е като влагата и топлината, които сж най-необходи въ царството на растенията и животнитѣ. Свободата на духа и независимостта на земята сж най-голѣмото благо и най-голѣмата нужда на човѣка въ неговия животъ.

Често човѣкъ говори за реалността на нѣщата. Едни я сочатъ въ материялното, други въ духовното. Едни създаватъ култъ, религия отъ материялното, други отъ духовното. Това сж два пѣтя на търсене истинскитѣ блага въ живота. Ала сжщинскитѣ двигатели въ живота сж свѣтлината, въздуха, хлѣба и свободата. Чрезъ тѣхъ човѣкъ може да прозре въ самата реалностъ на живота. Въ свѣта на човѣшкото общжитие, тия първични дарове на природата създаватъ всичкитѣ науки, изкуства, социленъ порядкъ. Въ свѣта на индивидуалното растене, тия сжщитѣ блага сж най-великото откровение за проявата на великата Разумностъ въ живота. Тѣ сж връзката, истинската религиозна основа, чрезъ която човѣкъ се свързва съ Бога.

*

Въ нашия малкъ животъ, обремененъ отъ голѣмата грижа за хлѣбъ, не ни остава време да мислимъ за друго — нито за дароветѣ, съ които природата ни отрупва, нито за богатата, които ние трѣбва да изработимъ за другитѣ. Ала отъ насъ се иска твърде малко. Това, което животътъ иска отъ насъ е да имаме отзивчиво сърдце, което може да даде, да дари на другитѣ отъ плодетѣ на сърдцето, отъ плодетѣ на нашата радостъ. Една малка отзивчивостъ къмъ нашитѣ подобни. Като отворимъ нашитѣ сърдца и поднесемъ плодъ узрѣлъ въ градината на нашитѣ красиви чувства, благородни мисли и постѣпки, ние ще отворимъ и сърдцата на близкитѣ си, ние ще победимъ душитѣ имъ. И като почнемъ отъ малкитѣ нѣща, които никой не забелязва — съ нашитѣ хубави мисли, чувства и постѣпки и свършимъ съ малки, чисто вещественни дарове, ние ще внесемъ въ живота на другитѣ, на тия които ни заобикалятъ всѣки день, една ведрина, една бодростъ, радостъ и новъ импулсъ за животъ и добро. Ние ще се приучимъ по този начинъ да ценимъ и онѣзи велики блага, които природата тѣй-щедро ни дава и за които ние въобще не се сѣщаме, макаръ че тѣ сж най-необходимото въ нашия животъ и че въ тѣхъ живѣемъ непрекъснато. Ние ще се приучимъ да обичаме и мислимъ за другитѣ. Чрезъ другитѣ, подобнитѣ намъ, идва благословието въ живота ни. Чрезъ подобнитѣ намъ идва благословието на Бога върху насъ. И чрезъ насъ се излива сжщото благословение върху другитѣ. Така се поддържа въ живота доброто въ равновесие.

Всѣки день ние закѣрпваме въ сърдцето си редъ хубави чувства, въ ума си редица хубави мисли къмъ другитѣ. Всѣки день ние се проявяваме въ живота съ редица постѣпки полезни и красиви за другитѣ. Ние подържаме свежестта и красотата на живота съ това. Ние се свързваме съ великата щедростъ на природата, която ни дарява съ животъ и всички необходими за него блага. Чрезъ нашата малка щедростъ, чрезъ нашитѣ незабележими дарове, ние се свързваме съ великата творческа мисълъ на Бога, на Разумността.

Затова е казано: „Сине мой, дай си сърдцето“. Това значи, да отворишъ сърдцето си за щедростта, която се излива отъ любовта на Природата къмъ всичко.

Е.

Загадъчни явления

Дългата кутия

Госпожа Е. К. отъ градъ В. разказва:

Бѣхъ учителка въ село Б., околия в. Това бѣше презъ 1910 година. Сестра ми бѣше се преселила отвъдъ преди 2-3 месеца. Азъ страдахъ отъ кжсогледство. Веднѣжъ си загубихъ очилата. А безъ тѣхъ не можехъ. Тѣ ми бѣха много необходими. И затова много се безпокоехъ. Една нощъ сънувамъ сестра си. Тя ми каза: „Защо се безпокоишъ? Очилата ти сж въ дългата кутия!“

Като се събудихъ сутринъта, погледнахъ портрета ѝ, понеже той бѣше до кревата. И като видѣхъ портрета, изведнѣжъ се сѣтихъ за съня и си го повторихъ.

Но азъ не помня да имамъ дълга кутия! Азъ съмъ въ чужда квартира като наемателка. Започнахъ да търся; чувамъ единъ звукъ отъ къмъ бюфета. Този звукъ прилича на брѣмчене на жица. Като се приближавамъ къмъ бюфета, звукътъ отслабва, а като се отдалечавамъ отъ него, звукътъ се усилюва. Като дойда до противоположния край на стаята, звукътъ е най-силенъ. Този опитъ повторихъ три пжти.

По едно време отивамъ до бюфета и хващамъ долната му врата. Тя се отваря, и виждамъ вътре дълга кутия и въ нея очилата.

Предполагамъ, че майка ми е оставила очилата ми въ тая дълга кутия, когато ми бѣше на гости. Тя е помислила, че бюфетътъ е на мое разположение и че дългата кутия е моя, а тя принадлежеше на хазайката.

Намѣрената полица

Г-жа М. Ст. отъ София разказва:

Това бѣше презъ 1921. година въ София. Изгубихъ полица за 52 хиляди лева. Тревожихъ се и цѣлъ день я търсихъ и не можахъ да я намѣря. Помня, кжде бѣхъ я оставила, и на това мѣсто търсихъ внимателно нѣколко пжти презъ деня и не я намѣрихъ. Презъ нощта сънувамъ дѣда си, който ми казва, като ме потупва по рамото: „Полицата е тамъ, дето я бѣше оставила. Бжди сега спокойна. Стани и я намѣри“.

Сутринъта като станахъ, отидохъ при шкафа, отворихъ го, видгнахъ единъ синъ листъ и намѣрихъ подъ него полицата.

Отзиви, вести, книгописъ

Идеитъ на Всемирното Братство въ чужбина

Идеитъ на Всемирното Братство намиратъ разбиране въ чужбина. Въ Франция има вече въ 70 града ядра, дето се изучаватъ идеитъ на Учителя. Следъ гостуването на френскитъ гости на Изгрѣва и на Рила, още повече се разраства движението на Всемирното Братство въ Франция. Въ Парижъ вече всѣка седмица се правятъ въ единъ отъ голѣмитъ салони репетиции на паневритмичнитъ упражнения, при голѣмъ възторгъ и очарование отъ тия чудно красиви ритмични движения, които внасятъ сила, здраве, животъ, радостъ и духовенъ подемъ въ всички участващи!

Защо намиратъ тия идеи такъвъ голѣмъ отзвукъ въ Франция? Защото тия идеи съдържатъ методи за единъ новъ красивъ, разуменъ животъ, посочватъ пътъ за излизане отъ всички днешни противоречия, въ които се намира човѣчеството! Съ старитъ методи не може да се работи вече! Човѣшкото съзнание отдавна е надраснало вече всички стари методи, стари разбираня на живота!

Днешнитъ страдания и противоречия въ човѣчеството показватъ, че трѣбва да се трѣгне по съвсемъ нови пѣтища!

Дали ще трѣбва пакъ новитъ идеи, творческитъ идеи на Всемирното Братство да се наложатъ на нашето общество отвънъ?

Гостуването на Изгрѣва на югославски членове на Българо-Югославската търговска камара

Въ началото на мартъ бѣха дошли въ София делегати за учредяване на българо-югославската търговска камара. Петима членове на югославската делегация, югославски стопански деятели отъ Бѣлградъ, дойдоха на Изгрѣва, за да се запознаятъ съ идеитъ на Всемирното Братство. Тѣ имаха разговоръ съ Учителя. Проявиха доста голѣмъ интересъ и взеха отъ литературата, въ която тия идеи сж изложени. Нѣкои отъ тѣхъ освенъ литературата, преведена на чужди езици, взеха и българска литература, понеже могатъ да се ползватъ и отъ български езикъ.

Тия, които работятъ за сближението между народитъ на стопанска, икономична основа, правятъ ценна работа, обаче това сближение не е достатъчно; то е механическо, и утре, при измѣнени условия, то може да изгуби нѣщо отъ своя характеръ и да изчезне. Културното общение между народитъ ще допринесе най-много за тѣхното действително сближение и взаимно опознаване. Още по-голѣма сила за истинско сближение на народитъ иматъ новитъ идеи, понеже тѣ посочватъ и новитъ пѣтища на международния животъ.

Нѣкои особени явления при последнитѣ землетресения

Печатътъ изтъква, че при последнитѣ землетресения въ Мала-Азия и въ Италия имало свѣтлинни явления. Но и по-рано, много пжти се е изтъквало, че при нѣкои землетресения се забелязватъ свѣтлинни явления.

Тия свѣтлинни явления сж отъ електромагнитенъ характеръ. Друго едно явление, което се забелязва при землетресенията е, че много животни още преди труса, когато външно всичко е спокойно, идватъ въ голѣма тревога и бѣгатъ отъ населенитѣ центрове, дето ще се разрази землетресението, бѣгатъ вънъ на полето. Тия две явления показватъ, че землетресението не може да се обясни така просто, както се опитватъ нѣкои да направятъ. Тѣ показватъ, че землетресенията иматъ връзка съ електромагнитнитѣ процеси; тѣ иматъ и други по-дълбоки причини, върху които не е мѣсто да се спирамъ тукъ.

Д-ръ Чакъровъ за днешното образование и възпитание

Известниятъ педагогъ Д-ръ Чакъровъ е излѣзълъ напоследъкъ въ ежедневния печатъ съ статия „Обучение и възпитание“, въ която казва между другото:

„Лозунгътъ „повече възпитание“ е повеля на нашето време, на българската общественостъ, която отъ день на день все повече се просмуква отъ елемента на морално безразличие, на грубъ егоизъмъ, нравствена индиферентностъ, липса на доблестъ. Важно е, че тая морална апатия не е чужда и на ръководнитѣ срѣди, които въ момента на изпитание не намиратъ у себе си нужнага нравствена енергия и куражъ да се опълчатъ срѣщу изкушението и моралния упадъкъ. Вѣрно е, че днесъ, благодарение на науката и техниката, голѣми и чудни завоевания се правятъ въ областта на материалната култура. Свидетели сме на небивали постижения въ областта на науката, техниката и индустрията, обаче не е тайна за сведущия, че блѣскавата материална култура днесъ изпревари моралния ръстъ, културното ниво, социалната съвестъ на съвременното общество, фактъ, който се обяснява между другото и отъ интелектуалистичния характеръ на училището, което днесъ е голѣма културна сила.

Външниятъ блѣсъкъ и технически напредкъ на днешното време не сж още гаранция за сигурни бжднини на народа и държавата ни. Историята ни учи, че силата на обществата се крие въ високитѣ имъ морални качества. Ето защо, моралната култура на нашето общество, а особено на подрастващитѣ поколения, трѣбва да бжде предметъ на голѣми грижи. Нѣма да преувеличимъ, ако кажемъ, че моралното заздравяване на българската душа е проблема отъ първа величина днесъ. Предстои прочее да се намѣри противоядие срещу моралната атрофия на българската общественостъ, като се укрепи нравственото чувство и социалната съвестъ. На първо мѣсто следва училището да провѣри срѣдствата и методитѣ си, понеже въ него има много формализъмъ, много „дидактика“ и малко „педагогика“.

Констатацията на Д-ръ Чакъровъ е права, но причинитѣ на това се криятъ дълбоко въ цѣлото днешно разбиране на живота. Нужно е изработване на съвсемъ новъ мирогледъ върху законитѣ на живота,

върху естеството на човѣка и законитѣ на неговото развитие, върху детското естество, върху законитѣ на историчното развитие, върху днешната фаза въ развитието и перспективитѣ на бъдещето.

Окултната педагогика хвърля по-дълбока свѣтлина върху детското естество и посочва законитѣ и методитѣ за неговото развитие, за да прояви онова възвишеното, което крие детската душа въ глѣбинитѣ си.

„Новиятъ день“ Стр. 46, София, 1940 година. Цена 5 лева.

Това е една малка книжка, която тѣй отговаря на заглавието си! Вътрешното ѝ заглавие е: „Нови насоки въ съзнателния животъ на природата. Напѣгане и напрежение. Разуменъ животъ“.

Книжката, макаръ и малка, съдържа новитѣ пѣтища, по които трѣбва да трѣгне човѣшката култура. Тя досега се е лутала въ безизходни пѣтища. Идеитѣ, съ които искатъ да оправятъ днешния животъ, може би, сѣ били добри на времето си, но днесъ сѣ овехтѣли, негодни да претворятъ днешнитѣ форми на живота, да бждатъ основа на една изгрѣваща култура.

Можемъ да кажемъ, че тая малка книжка съдържа цѣла програма, цѣлъ планъ за преустройство на индивидуалния, общественъ и общочовѣшки животъ, като не се ограничава съ отвлечени принципи само, но привежда и редъ конкретни примѣри за новия начинъ на действие въ разнитѣ области на живота.

Ще приведемъ нѣколко реда отъ заключителнитѣ думи на книжката:

„Сега човѣчеството е въ завоя между две култури, между две епохи. Идва една нова епоха, въ която всички погрѣшни идеи, съ които сѣ живѣли досега, ще бждатъ преобразени. Изъ днешнитѣ форми на живота ще се родятъ новата земя и новото небе. И хората ще иматъ таково отношение единъ къмъ другъ, както братътъ къмъ сестрата и сестрата къмъ брата. Сестрата може да се жертвува за брата при всички условия. И братътъ може да се жертвува за сестрата при всички условия. Хората сѣ нѣжни цвѣтя, посадени въ живота, и ако тѣ нѣматъ топлина, свѣтлина и влага, какво може да стане отъ тѣхъ? Хубостта на цвѣтята зависи отъ топлината, свѣтлината и влагата. Сегашиниятъ свѣтъ е обреченъ на преобразование. Раятъ е мѣсто, дето сжществата се обичатъ и живѣятъ единъ за другъ. При новото разбиране на живота човѣкъ вижда, че неговото благо е благо за всички. Потикътъ къмъ труда при новитѣ форми на живота ще бжде любовта. Бъдещето, което идва, е свѣтло. За сега, обаче, човѣчеството минава презъ една тъмна зона. Въ бъдеще всички народи ще се побратимятъ и ще обравзуватъ свѣтешата раса на любовта!“

„Животъ за Цѣлото“. Стр. 127. София, 1940 година. Изъ беседитѣ на Учителя, Цена 15 лева.

Ето нѣколко отъ заглавията на отдѣлнитѣ глави, които сѣ 19 на брой: „Животъ за Цѣлото“, „Основни принципи на мировата държава“, „Държава въ държава“, „Два принципа“, „Търпението — първо стѣпало на любовта“ и пр. Самитѣ заглавия показватъ голѣмото разнообразие на въпроситѣ, които се зачекватъ. Въ тая книга сѣ разгледани въпроситѣ не само за задачитѣ и пѣтя на отдѣлния индивидъ, а

и социални въпроси, но отъ едно съвсемъ ново гледище. Огъ тая книжка се вижда, какъ новитѣ идеи съдържатъ творчески сили въ себе си да хвърлятъ свѣтлина върху днешното положение и да посочатъ конкретно изходния пѣтъ. Има една основна идея, която е прокарана като червена нишка презъ всичкитѣ статии; това е идеята: животъ за Цѣлото. Това е и основната идея, която ще отличава новата култура, която ще отличава новиятъ човѣкъ, който се ражда днесъ на земята. И такива хора има вече въ всички народи и материци. Човѣшкото съзнание се пробужда. Това е гаранция за новия день който иде на земята!

Ето нѣколко мисли отъ последната статия:

„Когато хората не разбиратъ съветитѣ на любовта, когато станатъ крайно своенравни, природата имъ дава уроци. Иначе тя е необикновено търпелива. Едничкото нейно желание е да свършатъ хората съ успѣхъ училището на земята, за да имъ се разкриятъ възможноститѣ на „небето“. А що означава „небе“? Небето е високо организиранъ свѣтъ на напреднали същества, които живѣятъ въ вѣчността, които постоянно творятъ. Това сж различни училища, университети. Кждето се учатъ съществата отъ цѣлокупната човѣка раса, отъ която земнитѣ хора сж само една малка незначителна частъ. Въ свѣтлината на това разбирање човѣшкиятъ животъ придобива другъ космиченъ смисълъ. Тогава всичко, което става днесъ на земята, нѣма да бжде за него само източникъ на страдания, тревоги и беди, а обектъ за наблюдаване и проучване“.

Дветѣ горни книжки трѣбва да получатъ разпространение всрѣдъ широкитѣ народни маси, всрѣдъ всички кѣтове на обществото. Могатъ да се доставятъ отъ Руси Сжбевъ, „Изгрѣвъ“, София, 13.

„Благословение“, романъ отъ Любомиръ Лулчевъ. София, 1940 год., стр. 368. Цена 30 лева. Доставка се отъ автора, Изгрѣвъ, София, 13.

Мотото отъ Учителя. поставено въ началото: „Всѣка любовъ, която повдига човѣка, иде отъ Бога“, говори за духа, който прониква книгата. Въ книгата се описва възхода на човѣка къмъ Свѣтлината, къмъ Вѣчното, описва се изгрѣва въ една душа. Къмъ края на романа въ видъ на дневникъ се излага пребиванието на Рила при Седемтъ Рилски езера.

Препоръчваме книгата на читателитѣ си. Тя е важна за всички, които търсятъ!

Les trois grandes forces.

La plupart des gens se découragent très facilement de nos jours. Pourquoi se découragent-ils? Beaucoup d'entre eux diront que les conditions actuelles sont très pénibles, qu'on ne rencontre à chaque pas qu'insuccès, ce qui fait que la foi disparaît et que l'on se décourage. Cependant la cause profonde du découragement n'est pas dans les conditions extérieures — elle se trouve dans l'espérance trop faible, la foi trop faible et le faible amour de l'homme. Aussi est-il nécessaire, pour ne pas se laisser continuellement abattre, de renforcer en soi les trois sources dont découlent l'amour, la foi et l'espérance. Où sont-elles ces sources? — Dans la tête de l'homme, dans son cerveau. Il y a dans celui-ci trois centres spéciaux qui sont les conducteurs de ces trois puissantes forces cosmiques. Et l'on a remarqué que lorsque les gens se découragent, ils se prennent ordinairement la tête entre les mains et tâtent inconsciemment certains endroits du crâne. Il va sans dire que ceux chez qui la foi, l'espérance et l'amour sont déjà bien développés, se tâtent aussi la tête. Mais il y a une grande différence entre la manière de palper des uns et des autres. Lorsque ceux qui ont la foi se touchent la tête, leur visage est immédiatement éclairé d'un sourire — ils se réjouissent d'avoir en eux quelque chose qui leur donne pleine assurance: ils ont sur quoi compter. Mais quand ceux dont la foi et l'espérance sont faibles se touchent la tête, ils deviennent tout de suite sombres et mécontents d'eux-mêmes, comme s'ils avaient tâté dans une poche vide. Ils sentent qu'ils n'ont sur quoi compter. C'est pourquoi je vous dis: Fréquentez les gens dont la foi est fortement développée. Ils sont riches. Ils sont aussi très généreux. Fréquentez les gens chez qui l'espérance est fortement développée. Ils apportent l'élan et l'encouragement. Fréquentez les gens en qui l'amour est fortement développé. Ils contribueront au renforcement en vous de la source de l'amour et de la vie.

Entretenez des relations avec des gens qui ont la foi, l'espérance et l'amour bien développés, parce que la vie de ces gens repose sur des bases solides, inébranlables. L'amour, la foi et l'espérance sont les trois bases de la vie. L'espérance ne résout que les questions d'un jour. La foi résout les questions de siècles. Et l'amour est la force qui embrasse toute l'éternité. Elle embrasse toute l'humanité. Si vous ne pouvez aimer les hommes mentalement du moins, c'est que pour vous le moment n'est pas venu de commencer avec l'amour. S'il ne vous est pas possible de croire qu'on vous donnera un jour les conditions de vous élever, abstenez-vous de commencer avec la foi. Vous devez croire à cela malgré toutes les contradictions qui existent dans le monde. Enfin, vous devez espérer qu'il y a chaque jour quelque chose qui vous est spécialement destiné. Croyez-vous que la quantité d'air que vous devez respirer ne soit pas fixée? Croyez-vous que la quantité de nourriture, de lumière, de sons que vous devez recevoir chaque jour ne soit pas déterminée? Tout est déterminé. Mais cela paraît tellement invraisemblable aux gens que ces choses ne leur viennent même pas à l'idée. Il faut qu'une nouvelle science dévoile ces vérités.

Les croyants se vantent souvent d'avoir une foi ferme en Dieu. Mais si eux aussi se découragent si facilement, où est leur amour, où est leur foi en Dieu? Il faut que l'homme ait avant tout un amour absolu pour Dieu, une foi absolue et une espérance absolue en Dieu. Il va sans dire que lorsque je parle de Dieu, je ne sous-entends pas un Dieu qui sème les querelles, la division parmi les gens. D'après moi, Dieu est l'être qui harmonise tout. Dans le monde où Il est, il n'y a ni carnassiers, ni herbivores; il n'y a ni criminels, ni rois, ni serviteurs, ni maîtres. Là, tous sont égaux. L'égalité consiste dans le fait que tous sont riches. Là, chacun a plus qu'il ne lui faut. Tous les êtres qui vivent auprès de Dieu ont le désir de donner et non de prendre. Ils aiment le monde entier et ne cherchent qu'à donner. Ce sont des êtres qui en vérité aiment Dieu, qui ont de l'amour pour Dieu. Les êtres qui ont la foi vont parmi les hommes pour leur inspirer la foi. Ils disent: Croyez qu'il y a des biens pour vous, qu'il y a des richesses qui vous sont destinées. Quant à ceux qui possèdent l'espérance, ils ne font que prêcher ceci: Espérez en tout ce que l'amour et la foi apportent. Et croyez, cent pour cent, que tout cela est vrai. Ce que vous désirez arrivera. Le païen qui alla auprès du Christ afin de le prier pour son fils malade, vérifia cette loi. Le Christ lui dit: Va, ton fils guérira. Rentré chez lui, il trouva son fils guéri et put s'assurer qu'il avait retrouvé la santé au moment même où le Christ avait prononcé les paroles ci-dessus-mentionnées.

De nos jours les hommes craignent de suivre le chemin de l'amour parce qu'ils tiennent l'amour pour une force dangereuse qui leur apportera des souffrances. Mais ces souffrances proviennent de ce qu'ils ne peuvent complètement accepter l'amour. Parce que l'amour en lui-même est indivisible. Il faut ou totalement l'accepter ou le rejeter. Cependant la plupart des gens pensent qu'ils doivent s'empêcher seulement d'une personne et n'aimer qu'elle. Etre amoureux d'une personne et vouloir la tenir constamment devant les yeux, c'est de l'aveuglement. Je ne parle pas de l'amour qui aveugle. L'amour est une force qui ouvre à tous notre intellect et notre coeur. Celui qui aime de cette manière est prêt à venir en aide à tous ceux qu'il rencontre sur son chemin. Un tel homme crée pour chacun indifféremment une bonne disposition d'esprit.

Nos contemporains font preuve de la même fausse compréhension par rapport à la foi. Ils se partagent en croyants et incroyants. Mais ce partage n'a aucun sens, parce qu'il ne faut pas confondre la foi avec les croyances et idées religieuses. La foi est une sublime force universelle qui est liée dans le monde avec le principe mental. Elle soutient l'intellect humain. Si la foi de l'homme est faible, son entendement l'est aussi. Une telle correspondance existe également entre l'espérance et le coeur ainsi qu'entre l'amour et l'esprit. Si l'espérance de l'homme est faible, son coeur l'est de même. Si l'amour de l'homme est faible, son esprit est faible pareillement. Par conséquent pour que l'esprit se manifeste, il lui faut l'amour. Sans cette force suprême, on n'arrive à rien. Il est clair qu'il y a une énorme différence entre cet amour et le mélange humain de sentiments et de désirs que l'on appelle communément l'amour.

Il faut que l'homme porte intérieurement trois vêtements: l'amour représente le vêtement divin, la foi représente le vêtement angélique et l'espérance, le vêtement humain. J'appelle saint tout homme portant les vête-

ments de l'amour, de la foi et de l'espérance. Celui qui est revêtu de l'habit angélique peut seul comprendre ce que signifie „servir“ dans le monde. Celui qui ne peut se mettre au service de tous ne sait ce qu'est la foi. Et l'homme qui n'est pas prêt à aimer tout le monde ne peut être appelé Fils de Dieu. Pour être Fils de Dieu, il faut que l'on éprouve un saint tressaillement devant tout ce que Dieu a créé. Je ne parle pas des choses que l'homme a créées; celles-là je les exclus. On ne peut aimer que le Divin. On ne peut croire qu'au Divin. On ne peut avoir d'espoir que dans le Divin. C'est en vain qu'on s'efforce aujourd'hui d'être aimé. Pour que vous aimiez quelqu'un, il faut qu'il ait la foi, il faut qu'il ait l'espérance, il faut qu'il ait l'amour. Si deux personnes ne s'aiment pas réciproquement, il ne leur est pas possible de transmettre la force de l'amour et aucun échange ne peut se faire entre elles. L'amour se manifeste entre deux pôles — un pôle doit être positif et donner, et l'autre doit être négatif et prendre. C'est de cette manière seulement que paraît le mouvement de la vie en l'homme. Tous ceux chez qui ce mouvement existe ont une belle tête bien organisée, un joli visage, de belles mains, un beau corps bien bâti. Aimer, croire et espérer revient à dire qu'on se construit un corps excellemment conditionné qui sera en état de réaliser tout ce à quoi il aspire. Pour arriver à édifier ce corps, il faut que l'on renonce à soi-même. Il ne s'agit pas de ce renoncement qui effraye les gens. Lorsque le Christ a parlé de l'abnégation de soi-même, il a sous-entendu qu'il faut renoncer à ces stupidités qui causent les malheurs de tous. Du moment qu'on y renonce, on pourra accepter tout ce qui est beau et grand, tout ce qui est à même d'ennobler l'homme. Chaque chose qui vous apporte la beauté, recevez-la. Toute chose qui vous rend puissant, intelligent, recevez-la. Toute chose qui fait naître en vous la lumière, le savoir, la paix, la richesse, acceptez-la. Acceptez tout ce qui est beau, et que cela vienne de n'importe où.

Croyez que le monde a été créé pour les hommes raisonnables, pour les hommes bons, qu'il a été créé pour tous ceux que Dieu a chargés de quelque travail. Croyez, parce que ceux qui ne croient pas, se posent à eux-mêmes des obstacles, ils seront en retard dans leur progrès. Si vous voyez un être malheureux mais qui croit qu'il sortira de son malheur, soutenez-le dans sa foi. Envoyez-lui de bonnes pensées. Il vous suffit de souhaiter du bien aux autres pour qu'ils vous en souhaitent aussi. Réjouissez-vous du savoir des gens et ils se réjouiront du vôtre. Réjouissez-vous de chaque belle chose que vous voyez, parce qu'elle vous appartiendra un jour. La loi dit: tout ce que les hommes acquièrent individuellement deviendra un jour un bien commun.

Et ainsi, ce qu'il faut avant tout faire entrer dans votre vie, c'est un amour absolu pour Dieu, une foi absolue et l'espoir en Lui. Et alors vous entendrez toujours Sa douce voix vous parler. Parce que chacun peut entendre la voix de Dieu. Et celui qui en est arrivé là se rappellera que cela lui a été annoncé jadis et il s'assurera de la vérité du fait.

Quand l'homme éprouve quelque grand revers, quand il est complètement désespéré, quand il se sent abandonné de tous, qu'il rentre en lui-même — Il entendra alors une douce voix lui murmurer: Ne crains rien, tout s'arrangera! Dès que vous entendez cette voix, vous constaterez que vos affaires s'arrangeront en effet. Croyez en Celui qui dit que vos difficultés s'aplaniront!

Celui qui continuellement dépose en vous la foi, c'est Dieu.

Celui qui continuellement vous fait don de l'espérance, c'est Dieu

Ce Dieu parle à tous. Il a parlé et est venu en aide à tous dans le passé, et à présent Il aide, et Il aidera à l'avenir. Ecoutez Sa voix et votre vie aura du sens. Vous ne parviendrez pas à cela en un moment mais vous verrez que tout se passera pour vous avec joie et vous supporterez facilement les épreuves et les difficultés de la vie.

Ecoutez la voix de Celui qui ne cesse de créer en vous l'amour la foi et l'espérance

Celui qui continuellement dépose en vous la foi, c'est Dieu.

Celui qui continuellement vous fait don de l'espérance, c'est Dieu.

Ce Dieu parle à tous. Il a parlé et est venu en aide à tous dans le passé, et à présent Il aide, et Il aidera à l'avenir. Ecoutez Sa voix et votre vie aura du sens. Vous ne parviendrez pas à cela en un moment, mais vous verrez que tout se passera pour vous avec joie et vous supporterez facilement les épreuves et les difficultés de la vie.

Ecoutez la voix de Celui qui ne cesse de créer en vous l'amour, la foi et l'espérance

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава се подписката за
ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. ЖИТНО ЗЪРНО
която почна отъ януарий 1940 година

Абонаментътъ остава и занаяредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тѣя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бѣде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
